

๑

ณ บ้านปัทมวิสุทธิ ตรงห้องโถงโถงโอ่อ่าหน้าบันได ชายหนุ่มในชุดสูทอย่างผู้บริหาร กำลังเผชิญหน้ากับภรรยาสาวบุคลิกอ่อนหวานท่ามกลางสถานการณ์ตึงเครียด ถึงแม้ทั้งคู่เพิ่งแต่งงานอยู่กินกันได้เพียงปีเศษ แต่ก็ไม่เคยมีปากเสียงกันรุนแรงเหมือนคราวนี้

จะเรียกว่ามีปากเสียงกันก็คงไม่ถูกนัก เพราะคนที่ทำเสียงดังมีเพียงภรรยา สามีย้อย่างสามสิบที่กำลังมองหน้าเหมือนแพร์ ภรรยาสาววัยเพียงยี่สิบสามที่กำลังตกอยู่ในอาการตกใจ เพราะเธอไม่เคยเห็นสามีอยู่ในอารมณ์ฉุนเฉียวอย่างนี้มาก่อน เขาไม่เคยตะคอกใส่เธออย่างตอนนี้

“แพร์ไม่รู้จะแก้ปัญหาอย่างไร?”

ภรรยาย้อนคำพูดของเหมือนแพร์ที่ทำให้เขาฉุนขาด ถึงกับกระซากตัวเธอให้มาเผชิญหน้า เธอทำในสิ่งที่ไม่เคยทำกับผู้หญิงตรงหน้า นั่นทำให้เธอหน้าเสีย หลบสายตาเขาอย่างตื่นกลัว ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงได้สติ แต่ไม่ใช่กับคราวนี้ เพราะทันทีที่เธอจะสืบทอดออกห่าง เขายังลงแรงบีบต้นแขนเธอแน่นขึ้นเหมือนต้องการการกำราบ และเขย่าตัวเธออีกครั้งเพื่อให้เธอยอม

เงยหน้าขึ้นมาฟังสิ่งที่เขาจะบอก

“พี่พูดขนาดนี้ แพรยังไม่รู้อีกเธอว่าจะต้องทำยังไง” เสียงตะคอก ทำให้เหมือนแพรเขยิบหนีอย่างตกใจ นั่นทำให้เธอถูกกระซกจกจนตัวลอย ติดมือคนที่กำลังโกรธ “ยังไม่รู้จริงๆ เธอ!”

“ไอ้ย!” เหมือนแพรพยายามเกาะมือที่บีบต้นแขนเธอออก “พี่กัณฑ์ แพรเจ็บ!”

“เจ็บก็ดี จะได้มีสติแล้วฟังที่พี่พูด!” กัณฑ์ไม่ได้ยินคำร้องขอใดๆ เขายังคงแสดงท่าทางเกรี้ยวกราด พูดในสิ่งที่อยู่ในหัว “พี่เพิ่งบอกไปว่า แพรก็แค่มีความกล้าแล้วไปคุยกับพ่อของแพรก็เท่านั้น!”

“แพรไม่กล้า... แพรคุยกับพ่อไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้! ถ้าลูกคุยกับพ่อไม่ได้แล้วต้องเป็นใครถึงจะคุยได้! ใคร!”

เหมือนแพรสะดุ้งเฮือกจนที่ตรวจการตั้งครม. ในมือร่วงตกพื้น นี่ไม่ใช่พี่กัณฑ์ที่เธอรู้จัก พี่กัณฑ์ของเธอไม่มีทางทำเธอเจ็บ ตลอดหนึ่งปีที่แต่งงานกันมาพี่ไม่เคยตะคอกใส่เธออย่างที่ทำตอนนี้ ไม่เคยมองเธอด้วยแววตากร้าว ทำอย่างกับว่าถ้าเธอไม่ให้ในสิ่งที่พี่ต้องการพี่พร้อมจะทำร้ายเธอ นั่นทำให้เธอกลัว แต่กระนั้นเธอก็ยังทำใจดีสู้เสือ พยายามบอกตัวเองว่าอย่าถือสา เพราะพี่กำลังโกรธ กำลังทุกข์ใจ หาทางออกอื่นไม่ได้แล้วจึงได้มาขอร้องเธอ

“ถ้าสิ่งที่พี่ขอร้องมันยากขนาดนั้น พี่จะบอกสิ่งที่ยากกว่าการเดินไปคุยกับพ่อของตัวเองให้ อยากรู้มัยว่าต้องทำยังไง อยากรู้มัยเหมือนแพร...”

ตลอดมาพี่กัณฑ์ไม่เคยเรียกเธอด้วยสรรพนามห่างเหินเช่นนี้ ไม่เคยใช้น้ำเสียงกระด้างประชดประชัน แต่จะเรียกเธอว่า ‘น้องแพร’ อย่างอ่อนโยน วันนี้พี่คงโกรธมากจริงๆ แล้วเธอก็อยากให้พี่หายโกรธ เธอต้องช่วยพี่เขา ช่วยทำในสิ่งที่พี่จะบอก ไม่ว่าจะเป็นอะไรเธอก็พร้อมจะช่วย มีเพียงแค่เรื่องเดียวที่เธอทำให้ไม่ได้

“พี่ก็กลัวจะให้แพรทำอะไรคะ ถ้าไม่ใช่เรื่องไปคุยกับคุณพ่อ แพรทำให้พี่กลัวได้ทุกอย่างค่ะ”

เหมือนแพรคาดหวังว่าสิ่งที่บอกออกไปจะทำให้กัณฑ์คลายความโกรธ แต่มันกลับส่งผลตรงกันข้าม มันเหมือนไปตอกย้ำให้เขาคิดว่าเธอไม่อยากจะช่วย ไม่อยากทำอะไรซะไรๆ มันดีขึ้น เธอแคไปยืนหลบอยู่หลังคนในครอบครัว ให้คนอื่นทำร้ายคนมากมายเพื่อตัวเธอ และหนึ่งในนั้นก็คือครอบครัวเขา

“ถ้าการเดินเข้าไปหาพ่อของตัวเอง อธิบายให้พ่อของเธอเข้าใจว่า พี่กับดารินไม่ได้มีอะไรกัน..ถ้าทำเรื่องแค่นี้ไม่ได้ ก็ไปตายซะ!”

กัณฑ์ตวาดออกไปเพราะความอัดอั้น ร้อนใจ เขาไม่รู้เลยว่า สำหรับเหมือนแพรแล้ว สิ่งทีหลุดจากปากเขา เป็นดังหอกที่ทิ่มเข้าไปในอกของหญิงสาวที่รู้สึกเจ็บจนตัวชา หูอื้อไปหมด การถูกไล่ให้ไปตายควรเป็นสิ่งสุดท้ายที่เธอจะได้ยิน เหมือนแพรยังยืนนิ่ง มองสบตากัณฑ์ที่เข้าใจว่าเธอยังคงไม่รู้สึกละเลย เขาก็ยิ่งโกรธ!

“ปัญหาทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะเธอ! ถ้าเธอตายซะทุกอย่างก็จบจบ! พ่อเธอก็ไม่ต้องไปบังคับคนอื่นให้ต้องเดือดร้อนมารับผิดชอบเธอ! ถ้าไม่มีเธอ ทุกอย่างก็คงไม่เป็นแบบนี้ เข้าใจมั๊ยเหมือนแพร เข้าใจมั๊ย! เธอคือความยุ่งยากทั้งหมดในชีวิตทุกคนที่อยู่รอบตัวเธอ!”

กัณฑ์ระเบิดอารมณ์ใส่คนที่เขายังกระซกตัวไว้ และคงจะพูดอะไรออกมาอีก ถ้าเขาไม่เห็นน้ำตาที่ค่อยๆ ไหลของคนที่เขาคิดว่าไม่รู้สึกละเลย ก่อนที่เธอจะถอนสะอื้นออกมา เสียงสะอื้นไม่ได้ดัง แต่กลับมีพลังดังสติเขากลับมาได้บ้าง

ทว่าเขายังคงโกรธ และไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร จึงเลือกที่จะปล่อยมือจากเธอ แล้วเบือนหน้าหนีไปทันที เขาควรหยุดก่อนจะพูดอะไรร้ายๆ ออกไปมากกว่านี้

“พี่...พี่กัณฑ์...” การเบือนหน้าหนีแล้วยกมือขึ้นบีบขมับตัวเองของ

กัณฑ์ในตอนนี ทำให้เหมือนแพรตีความว่าอีกฝ่ายเกลียดและโกรธเธอเกินกว่าจะทนมองหน้ากันได้ “พีก็กัณฑ์คะ”

“พอก่อนแพร...”

กัณฑ์โบกมือห้าม ไม่ได้หันไปมองหน้าคนที่พูดด้วย จึงไม่เห็นเหมือนแพรกำลังใจสลาย เธอสะอื้นแรง ห้ามเสียงสะอื้นตัวเองไว้ เพราะดูจะเป็นสิ่งเดียวที่เธอทำได้ กลัวว่าเสียงร้องไห้ของเธอจะไปเพิ่มความเกลียดให้พี่มากไปกว่านี้

“พีก็กัณฑ์...”

“บอกว่าพอก่อนไป... พี่ยังไม่อยากฟังอะไรตอนนี้... เอาเป็นว่าพีจะหาทางอื่นเอง จะหาทางช่วยดารินกับปิ่นด้วยวิธีอื่นเอง พี่ผิดเองที่คาดหวังกับแพรมากเกินไป พี่ควรรู้อยู่แล้วว่าน้องแพรเป็นยังไง”

หลังคำพูดนั้นบรรยาภาศในห้องเงียบกริบ กัณฑ์ยังคงยืนหันหลังให้ผู้หญิงที่ก้มหยิบสิ่งที่เธอนำมาให้เขาดู บอกข่าวดีว่าเธอกำลังตั้งท้อง แต่ยังไม่ทันจะได้บอก สถานการณ์เลวร้ายก็เกิดขึ้นเสียก่อน สถานการณ์ที่ทำให้รู้ว่าในสายตาของสามีและคนรอบตัว เธอคือความยุ่งยาก แล้วเขาเพิ่งบอกว่าการตายของเธอคือทางออกที่ดีที่สุด นั่นทำให้เธอใจสลาย ซ็อกกับสิ่งที่ไม่เคยรู้ เหมือนแพรไม่เคยรู้ตัวเลยว่าตัวเองทำให้คนอื่นเดือดร้อนได้ขนาดนี้

บรรยาภาศถูกทิ้งไว้ที่ฝ่ายหญิงสะอื้นให้ราวจะขาดใจ ขณะที่ก้มหยิบของที่ตกพื้นขึ้นมาแนบอก ในขณะที่ฝ่ายชายยืนหันหลังให้เธอ มือยังกุมขมับอย่างคนที่เครียดจัด เพราะความหวังเดียวที่เขาจะได้จากภรรยาพังทลายลงแล้ว

“ค่ะ”

คำตอบรับสั้นๆ นั้นไม่ได้บอกความหมายอะไรมากมาย แต่น้ำเสียงที่เบาหวิวกลับสื่อให้กัณฑ์สัมผัสได้ว่าคนพูดกำลังใจสลาย และมีพลังพอที่จะดิ่งสติผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่รู้ตัวว่าทำพลาดกลับมาได้ กัณฑ์เห็นว่าผู้หญิงตรงหน้ามีน้ำตาไหลอาบสองแก้ม เธอสะอื้นอึกๆ ประคองกอดสิ่งหนึ่งที่เขา

เห็นเป็นแห่งยาวๆ เท้าปากกามีริบบิ้นสีแดงผูกโบไว้อย่างสวยงาม

“ได้ค่ะ...” คนที่ยังสะอื้นบอกแผ่วเบา ยังคงมองผู้ชายตรงหน้าไม่
วางตา “แพรจะตาย...ตายไปให้พ้นจากชีวิตพีกันท์”

คำพูดนั้นทำให้อีกคนหัวใจหล่นวูบ อย่างคนที่เพิ่งรู้ว่าได้ทำสิ่งที่
ร้ายแรงที่สุดไป เขาถลาเข้าหาหวังคว้าข้อแขนของผู้หญิงตัวบางๆ ที่กำลัง
ถอยออกไป แต่เธอกลับสปีบเท้าออกห่าง มองเขาด้วยแววตาที่เปลี่ยนไปจาก
ตอนแรก

“ขอบคุณที่ทนกับแพรมาตลอด แต่พอแล้วนะคะ ต่อไปนี้ไม่ต้องทน
แล้ว...ขอโทษที่การมีแพรทำให้พีกันท์เป็นทุกข์...แพรไม่เคยรู้เลย...แต่ตอน
นี้แพรรู้แล้ว...ขอโทษ...ขอโทษนะคะ”

กันท์อิงไปกับผลที่ตัวเองทำ จะเข้าไปดิ่งตัวคนที่สะอื้นให้อีกครั้ง
เธอยกมือปิดปากตัวเองขณะถอยหลังออกห่าง แต่ก่อนที่เขาจะได้ตามเข้าไป
อธิบาย เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้น ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้เขา
รีบรับสาย แล้วละสายตาจากคนตรงหน้าไป

“ว่าไงผู้กอง...ตลอดภัยใช้มัย...ขอบคุณพระเจ้า” ปลายสายบอกข่าวดี
ที่ทำให้กันท์ถอนหายใจโล่งอก ความดีใจทำให้มีรอยยิ้ม แต่เมื่อเขาหันกลับ
มาพบว่าเหมือนแพรไม่ได้อยู่ตรงนี้แล้ว “...โอเค แค่นี้ก่อนนะ เดี่ยวฉันจะ
รีบตามไป”

ชายหนุ่มวางสายแล้วถลาออกไปทางหน้าบ้านเมื่อได้ยินเสียงรถบีบ
ออกไป แต่ดูจะไม่ทัน เมื่อรถสปอร์ตหรูที่เขาเพิ่งขับเข้ามาในคอนโดหลัง
ใหญ่นี้ถูกเหมือนแพรขับออกไป ชายหนุ่มรู้ว่าหญิงสาวขับรถไม่แข็ง ไม่ชอบ
การขับรถทำให้เป็นห่วงจึงรีบโทร. หา

“รับลิน้องแพร...รับสายพีกันท์สิ...น้องแพร...รับสิครับ”

ยิ่งเฝ้ารอเวลานานเท่าไร กันท์ยิ่งรู้สึกกลัว...

“ได้ค่ะ...แพรจะตาย...ตายไปให้พ้นจากชีวิตพีกันท์...ขอบคุณที่ทน
กับแพรมาตลอด แต่พอแล้วนะคะ ต่อไปนี้ไม่ต้องทนแล้ว...ขอโทษที่การมี

แพรวทำให้พีก็ณฑ์เป็นทุกข์...แพรวไม่เคยรู้เลย...แต่ตอนนี้แพรวรู้แล้ว...
ขอโทษ...ขอโทษนะคะ'

ก็ณฑ์ตัวเย็นเฉียบเมื่อคำพูดของน้องก่อนหน้านี้นั่งก้อนขึ้นในหัว
“ขอโทษ...พี่ขอโทษที่พูดอย่างนั้นออกไป...พีก็ณฑ์ขอโทษ”

ดูเหมือนพีก็ณฑ์คนเดิมของน้องแพรวจะกลับมาแล้ว พีก็ณฑ์คนที่จะไม่ทำตัวร้ายๆ ใส่้องแพรว แต่มีสิ่งหนึ่งที่พีก็ณฑ์คนนี้ไม่มีทางเอาคืนกลับมาได้นั่นคือ ‘คำพูดหลุดปาก’ ที่อาจจะเปลี่ยนชีวิตเขาและเหมือนแพรวไปตลอดกาล

“พีณีไม่จำเป็นต้องพูดให้ผมสบายใจ” ขณะคุยสายก็ณฑ์ยังคงสอตส่ายตามองหาเหมือนแพรวกับรถที่เธอขับออกมาจากบ้าน ตามสองข้างทางที่เขาขับรถผ่าน

“ผมไม่ควรได้รับการเห็นใจ ไม่ว่าจะร้อนใจยังไงผมก็ไม่ควรทำอย่างนั้นกับน้องแพรว ผมเกลียดตัวเองที่พูดออกไปอย่างนั้น จะตั้งใจหรือไม่ มันก็ไม่ควรออกจากปากผม คนที่น้องแพรวเรียกว่าสามี คนที่รับปากแม่ของน้องก่อนตายว่าจะดูแลน้องแพรวให้ดี...โทษผมเถอะครับ จะด่าว่าผมยังงี้ก็ได้ แต่ถ้าพี่รู้ว่าน้องแพรวอยู่ไหน ช่วยบอกผมด้วย...ครับ ขอขอบคุณครับ”

ดีสองกว่าแล้ว แตรยุโรปคันใหญ่ยังแล่นผ่านไปทั่วเมือง ก่อนมาหยุดลงที่กลางสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ในจุดที่เขาตามจีพีเอสมาเจอรถแท็กซี่ไม่พบภรรยาของเขาอยู่ตรงนั้น เขาโทร. ขอความช่วยเหลือจากทุกหน่วยงานที่พอจะทำได้ ในขณะที่ตัวเขาก็วิ่งพล่านไปทั่ว ตะโกนเรียกชื่อเธอเหมือนคนเสียสติ

ใจร้อนรุ่มดังไฟ วิ่งถามคนไปทั่วว่าเห็นภรรยาของเขาไหม ใครเห็นคนกระโดดสะพานบ้างไหม คำตอบว่าไม่มีจากคนตกปลาที่อยู่ตรงนั้นมาตั้งแต่หัวค่ำดูจะทำให้เขาคลายกังวลไปได้บ้าง แต่สุดท้ายก็ไม่มีใครเห็นคนที่ขับรถคันนี้มาจอดทิ้งตรงนี้ เขาจึงยังคงเดินหาก่อนจะขับรถวนหาอีกรอบ

แล้วกลับมาตรงจุดเดิมอีกครั้ง มองไปตามกลุ่มคนที่อยู่บนสะพาน จนไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเกาะราวสะพานท่าท่าจะกระโดด เขาตาฝาดว่าเป็นคนที่กำลังตามมา

“น้องแพร!” กัณฑ์พุ่งไปหาหญิงสาวทั้งที่ยังไม่ได้ดับเครื่องยนต์รถด้วยซ้ำ เขารีบคว้าตัวเธอ ดึงให้ออกจากราวสะพาน โดยที่ยังไม่ทันได้มองหน้าคนที่เขาดึงเข้าไปกอด มือไม้เขาสั่นไปหมดด้วยความกลัว แต่ก็โล่งใจที่มาช่วยน้องไว้ได้ทันก่อนที่จะจะทำเรื่องที่เขจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

“น้องแพร พี่ขอโทษ พี่กัณฑ์ขอโทษ ขอบคุณที่แพรปลอดภัย” กัณฑ์รับรู้ได้ถึงแรงต่อต้านจากคนที่เขากอดเธอไว้แนบอ กคนที่เขา กำลังจะก้มลงอธิบาย แต่เพียงแคเห็นหน้าความดีใจโล่งใจก่อนหน้านี้ก็มลายไปสิ้น เพราะคนที่เขากอดอยู่ไม่ใช่เหมือนแพร

“เฮ้ย! มีงทำอะไรเพนกุ” เสียงผู้ชายดังขึ้นจากด้านหลัง

“อย่าพี่! เขาเข้าใจผิด” ก่อนที่จะเกิดเหตุวิวาท ผู้หญิงคนนั้นเข้าห้าม แพนหนุ่มของเธอ “เขาน่าจะจำคนผิด เขาไม่ได้ตั้งใจหรอก”

เมื่อความจริงปรากฏ กัณฑ์จึงเห็นว่าผู้หญิงตรงหน้าไม่ได้เหมือนเหมือนแพรเลยสักนิด แค่มิถุนยามสีด้าเหมือนกัน ภรรยาของเขาผิวขาวกว่าตัวเล็กกว่า ยังไม่นับเรื่องที่เธอไม่ใช้น้ำหอมกลิ่นแรง ไม่แต่งหน้าจัดแบบผู้หญิงคนที่เขาเข้าใจผิด

“ขอโทษ...” อาจเพราะน้ำเสียงที่เบาหวิว รวมถึงอาการหน้าเสียวของกัณฑ์ทำให้แฟนของผู้หญิงที่เขาเข้าใจผิดยอมลงให้ “พวกคุณอยู่ตรงนี้นานรึยังครับ เห็นภรรยาผมมัย ผู้หญิงสวย น่ารัก ตาโต น้องผมยาว ผิวขาว สูงร้อยหกสิบ วันนี้อยู่ใส่ชุดเดรสลูกไม้สีฟ้า เก้าผมทรงดังโงะครึ่งหัว เห็นเธอบ้างมัยครับ”

คู่รักทำหน้าง นึกภาพผมทรง ‘ดังโงะ’ ไม่ออก ซึ่งนั้นก็แปลก เพราะก่อนหน้านี้กัณฑ์เองก็ไม่ว่ามันชื่อนี้ แต่เขารู้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งมักทำผมทรงนี้ โดยเธอให้เหตุผลว่ามันหาง่าย แต่จากที่เขาเห็นก็มองไม่ออกว่า

มันจะทำงานอย่างที่พูด กระทั่งวันที่ได้แต่งงานกัน ในวันแรกหลังคืนส่งตัว เขาตื่นมาเจอเธอนั่งอยู่บนเตียงมีผ้าคลุมห่อตัวไว้ ใช้สิ่งที่เหมือนโดนัตรัดผมไว้แล้วเกล้าม้วนขึ้นไป แม้ยังไม่เป็นทรง แต่ก็ทำให้คนที่เพิ่งตื่นเห็นว่าเธอกำลังจะทำผมทรงคันทา

‘ทำอย่างนี้เอง’ เสียงทักทำเอาหญิงสาวสะดุ้ง มือที่กำลังเกล้าม้วนดึงผ้าคลุมขึ้นบังหน้าอกเป็นปลิ้น สร้างความขบขันปนเอ็นดูให้เขาไม่น้อย นั่นทำให้เขายกตัวขึ้นไปจับเธอที่ข้างแก้ม ‘อรุณสวัสดิ์จ๊ะ สาวน้อยโดนัต’

หญิงสาวมีสีหน้าเล็กน้อยกับคำเรียก ‘สาวน้อยโดนัต?’

‘กินใจ ที่รักของพี่ก็ถนัดมากจะทำผมทรงนี้ ทรงโดนัตไม่ใช่หรอ’ ชายหนุ่มเข้าไปหยิบสิ่งที่เหมือนโดนัตขึ้นมาพินิจ ‘พี่เคยสงสัยนะว่าผมทรงโดนัตของน้องแพร่ทำยังไง ไม่คิดว่ามันจะใช้ที่รัดผมรูปโดนัตทำจริงๆ’

‘ไม่ใช่ทรงโดนัตค่ะ เขาเรียกว่าทรงดั่งโงะค่ะ’

‘อ้อ เรียกทรงดั่งโงะนี่เอง เมื่อก็น้องแพร่กำลังจะทำทรงนี้ใช่ไหม มาพี่ทำให้ค่ะ หันหลังมาให้พี่สิ’

‘พี่ก็จัดทำเป็นเหรอค่ะ’ อีกฝ่ายส่ายหน้าหัวเราะ ทำท่าจะรวบผมเธอแบบเก๋ๆ กังๆ เห็นแล้วนึกหัวใจฝีมือช่างมือใหม่ ‘ไม่เป็นไรค่ะ แพร่ทำเองได้ค่ะ’

‘เอาน่าพี่ทำให้ พี่เห็นแพร่ทำเมื่อกี๊ไม่น่าจะยาก แล้วอีกอย่างมือแพร่ไม่ว่างแล้วนี้จะยกมาเกล้าผมได้ไง ถ้าขึ้นปล่อยผ่านผมก็ไปกันพอดี’ เขาค้นที่หน้าแดงขึ้นทันที ‘แล้วถ้าน้องแพร่ไปต่อหน้าพี่ พี่มีรับประกันนะว่าน้องแพร่จะได้ลูกจากเตียง...เอาโงะค่ะ จะสอนให้พี่เกล้าผมดั่งโงะ หรือจะให้พี่กินน้องแพร่เป็นอาหารเข้า...หือ’

แล้วในเช้าวันนั้นเขาก็ได้เรียนรู้วิธีเกล้าผมดั่งโงะพร้อมกับจับครูสอนกินไปอีกรอบเป็นรางวัลที่ช่วยเกล้าผมให้เธอ เขาเกล้าแล้วก็ปล่อยเพื่อเกล้าใหม่ ครั้งแรกอาจไม่ได้สวยงามเรียบร้อยอย่างที่เธอทำ แต่การเรียนรู้และทำบ่อยๆ ก็ทำให้เขาเก่งขึ้น

แล้วนับแต่นั้นทุกครั้งที่เห็นเธอจะทำผม เขาจะเข้าไปเสนอตัวช่วย จนตอนนี้เขาสามารถถักเปียได้ เก้าผมทรงอื่นๆ ก็ได้ แต่จะมีทรงดังโงะที่เขาช่วยเธอทำแทบทุกวัน แต่ไม่ใช่ในช่วงวันสองวันที่ผ่านมา วันที่เกิดเรื่องราวที่กำลังจะเปลี่ยนชีวิตคู่ระหว่างเขากับเหมือนแพร

ไม่เจอ ไม่มีใครพบผู้หญิงในรูปที่เขาให้ดู...

ไม่มีใครพบผู้หญิงที่ทำผมทรงดังโงะ...

ไม่มีประโยชน์ที่เขาจะยืนอยู่ตรงนี้ เขาต้องไปหาเธอที่อื่น...

ทั้งที่รู้อย่างนั้น แต่กัณฑ์ก็ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม กระทั่งเวลาผ่านไปอีกพักใหญ่ เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นเรียกสติเขากลับมา แต่เมื่อมองชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอกลับทำให้เขาผิดหวัง เพราะไม่น่าจะใช้ชาวดิเกียวกัณฑ์กับเหมือนแพร แต่กระนั้นเขาก็ยังกดรับสาย

“แกอยู่ไหนตากัณฑ์ ทำไมแกไม่มาเยี่ยมหนูดาริน อย่าบอกนะว่าแกยังตามหาเมียแกอยู่ แกจะไปสนใจมันทำไม ในเมื่อแกก็ไม่ได้รักมัน ตอนนั้นแกไม่ต้องกลัวอิทธิพลพ่อมันแล้ว แกไม่ได้ดูข่าวรีโนว่ามันกำลังจะติดคุกหัวโต แกเป็นอิสระแล้ว แกไม่ต้องทนรับผิชอบผู้หญิงคนนั้นแล้ว แกเลิกกับมันได้แล้ว กลับมาหาคนรักแก...กลับมาหาดาริน”

“ทำไมผมต้องกลับไปหาดาริน”

“แกถามอย่างนั้นได้อย่างไร ก็ดารินเป็นคนที่แกร็ก พวกแกร็กกัน ตอนนี้ทางสะดวกแล้ว แกทิ้งน้องเหมือนแพรนั้นได้แล้ว ไม่ต้องทนแล้วลูก กลับมาเถอะ ดารินรอลูกอยู่นะ”

“ผมไม่เคยคิดจะกลับไปหาดาริน ตั้งแต่วันที่ผมเลือกที่จะแต่งงานกับเหมือนแพร”

“แกพูดบ้าอะไรของแกเนี่ยตากัณฑ์ นี่คือนิสัยที่แกกับหนูดารินเฝ้ารอกัน ทำไมแกทำเหมือนไม่ดีใจ หรือแกรู้สึกผิด มันไม่ใช่ความผิดของแกเลย มันคือความผิดของเหมือนแพร ที่ทุกอย่างเป็นอย่างนี้ก็เพราะเหมือนแพรที่เป็นมารความรักของแกกับหนูดาริน แต่ตอนนี้มันจบแล้ว เหมือนแพรกำลังได้

รับกรรมที่มันเป็นต้นเหตุทั้งหมด!”

“พอเถอะขอบคุณแม่ เลิกโยนความผิดให้น้องแพรวได้แล้ว คุณแม่จะโทษว่าใครผิดกับเรื่องนี้ก็ได้ แต่น้องไม่ได้ผิด ไม่เคยผิด พวกเราต่างหากที่ผิด ผิดกันตั้งแต่ต้น แล้วขอให้คุณแม่เข้าใจเสียใหม่ว่า ผมไม่เคยคิดจะหย่ากับน้องแพรว ผมไม่มีวันจะกลับไปรักดาริน เรื่องของผมกับเธอจบลงตั้งแต่วันที่เธอขอให้ผมไปแต่งงานกับน้องแพรว บอกว่าจะรอวันที่ผมเลิกกับน้องแพรว ที่ผมบอกเลิกดารินคือเรื่องจริง ไม่ใช่การพูดประชด”

หลังคำพูดร้ายยวานั้นปลายสายเงียบไป กัณฑ์ไม่รู้วามารดาเข้าใจสิ่งที่เขาสื่อได้แค่ไหน แต่ไม่สำคัญอีกแล้ว เพราะเขารู้แล้วว่าสิ่งสำคัญสำหรับเขาในเวลานี้คือเหมือนแพรว ถ้าเธอไม่สำคัญขนาดนั้น เขาคงไม่รู้สึกลึกเหมือนใจจะขาด กลัวจับหัวใจเมื่อไม่รู้วามเวลานี้เธอจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

“ตากัณฑ์ ฟังแม่นะ แกกำลังสับสน แม่ว่า...”

กัณฑ์ไม่อยากฟัง ไม่พร้อมจะฟังอะไรทั้งสิ้น เขาตัดสายทิ้ง ในขณะที่มารดาพยายามต่อสายมาอีกครั้ง ชายหนุ่มไม่ยอมรับสาย เดินโซเซกลับไปที่รถเพื่อจะออกตามหาคนที่เขาห่วงเธอจับหัวใจ แม้ไม่รู้ว่าจะไปตามที่ไหน แต่เขาจะไม่หยุดจนกว่าจะพบเธอ

“น้องแพรว...กลับมาเถอะนะ กลับมาหาพี่เถอะนะ ขอแค่น้องแพรวกลับมา พี่สัญญาว่าจะไม่ทำให้น้องแพรวเสียใจเพราะพี่อีกเลย...ขอรับรอง...กลับมาเถอะนะ”

ชายหนุ่มพบบ้านลงกับพวงมาลัยรถ พร่ำรำพันก่อนจะรวบรวมสติอีกครั้ง โทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น มารดาของเขายังพยายามโทร. หา เขาก็รับสายแล้วบอกไปว่า อย่าโทร. หากจะคุยเรื่องเดิม ไม่อย่างนั้นเขาจะบล็อกเบอร์ทิ้งเสีย

“ก็ได้ แม่จะไม่โทร. แต่แกเชื่อแม่เถอะ แกกำลังสับสน แกไม่รักเด็กคนนั้นหรอก แกจะรักผู้หญิงคนนั้นได้อย่างไร ไม่มีใครรักผู้หญิงที่พ่อของมันใช้อำนาจบีบผู้ชายให้แต่งงานกับลูกตัวเองหรอก”

เขาตัดสายทิ้งอย่างรังเกียจที่แม่พูดแบบนั้นออกมา และเหนือสิ่งอื่นใดเขาเกลียดตัวเอง เกลียดสิ่งที่ตัวเองทำลงไป แต่ต่อให้เกลียดอย่างไรเขาก็ต้องทิ้งมันไว้ก่อน เขามีเรื่องต้องทำ นั่นคือตามหาตัวเหมือนแพรให้พบ เพราะในเวลาหนึ่งสิ่งที่น้องเผชิญไม่ใช่แค่ความเจ็บปวดจากคำพูดเขา เธอยังต้องเผชิญกับข่าวร้ายของครอบครัวที่จะเปลี่ยนชีวิตของเหมือนแพรไปตลอดกาล

“น้องแพร!” กัณฑ์แทบลืมหายใจเมื่อเขาต่อสายหาเหมือนแพรแล้วรอบนี้โทร. ติด นั่นบ่งบอกว่าเครื่องที่ถูกปิดก่อนหน้านี้ถูกเปิดใช้ และมีการกดรับสาย “น้องแพร...”

ดูเหมือนปลายสายที่พูดสวนออกมาจะไม่ใช่ว่าเจ้าของโทรศัพท์

“นั่นใครพูดครับ... กุ๊ยกัย? ...เกิดอะไรขึ้น... กับภรรยาผม... น้องแพร?”

“ปลอดภัยไหม๊ย ตอนนี้นะแพรปลอดภัยไหม๊ยครับ” นั่นคือสิ่งสำคัญที่สุดตอนแรกกัณฑ์แทบไม่ได้ฟังสิ่งที่กุ๊ยกัยบอก เขาเอาแต่ถามว่าภรรยาของเขาปลอดภัยไหม๊ย เมื่อทางนั้นบอกว่าปลอดภัย เขาก็โล่งใจพอจะฟังเรื่องอื่น

“เธอไม่มีบาดแผลอะไรที่สาหัสถึงชีวิต มีแค่รอยแตกที่หน้าผาก เดาน่าจะเกิดจากอุบัติเหตุหรือถูกของแข็งกระแทกอย่างแรง แต่เธอมีอาการตื่นกลัวทุกคน สื่อสารอะไรไม่ได้เลย กุ๊ยกัยพยายามติดต่อญาติ แต่ไม่พบหลักฐานอะไรในตัวเธอ นอกจากโทรศัพท์ที่ปิดเครื่องไว้ ผมเปิดได้แต่โทร. ออกไม่ได้เพราะเครื่องล็อก โชคดีที่คุณสามีโทร. เข้ามา งั้นผมขอข้อมูลทั้งของคุณและของคนเจ็บด้วย ผมจะได้แจ้งทางโรงพยาบาลไว้”

“ผมชื่อ กัณฑ์ วิสุทธิ์ธรา ส่วนภรรยาผมชื่อ เหมือนแพร อัครวงษ์”

นั่นคือชื่อตามบัตรประชาชนของทั้งกัณฑ์และเหมือนแพร ซึ่งเหมือนแพรไม่ได้เปลี่ยนมาใช้นามสกุลสามีหลังแต่งงาน เธอยังคงใช้นามสกุลของบิดา ซึ่งคนที่ติดตามชาวบ้านเมืองน่าจะคุ้นหูกันดี เพราะเป็นนามสกุลของคนใหญ่คนโตในบ้านเมืองนี้ ที่ผู้คนต่างให้ความเคารพยำเกรง คนนามสกุล

นี้ล้วนร่ำรวยทั้งอำนาจ บารมี และเงินทอง แต่คงไม่ใช่ในช่วงนี้ที่ผู้เป็นใหญ่ในบ้านกำลังเจอสมรภูมิชีวิต

“เมื่อก็คุณพูดว่าอัครวงษ์ นั้นมันนามสกุลท่านรัฐมนตรีสุระเชษฐ์ที่เป็นข่าวว่าโกงชาติและอยู่เบื้องหลังการสังฆ่าคู่แข่งใช้มั้ยครับ”

“ไม่ใช่ครับ” กัณฑ์ไม่ยอมให้นักข่าวเจอตัวเหมือนแพรจิงปฏิเสธ แล้วเลือกที่จะให้น้องใช้นามสกุลของเขาแทน “ภรรยาผมชื่อเหมือนแพรววิสุทธิตรา”

“โทษทีครับ สงสัยช่วงนี้ผมจะเสพข่าวมากไป ดีแล้วละครับ เพราะถ้าใช้จริง ผมก็ไม่แปลกใจถ้าจะเจอลูกหลานของรัฐมนตรีคนดังสติแตกเป็นใครก็ต้องอยากบ้าที่อยู่ๆ ก็ตกจากสวรรค์แบบนี้ คนเกลียดคนด่าทั่วบ้านทั่วเมือง...ผมพูดอะไรเนี่ย เอาเป็นว่าคุณรีบมานะครับ เธอตื่นขึ้นมาได้เจอคนรู้จักคงจะดีขึ้น”

“ตอนนี้ภรรยาผมอยู่ที่ไหนครับ”

กัณฑ์บอกชื่อโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในลพบุรี กัณฑ์มีคำถามมากมายว่าเหมือนแพรวจะไปไกลขนาดนั้นได้อย่างไร แต่กระนั้นชายหนุ่มก็รีบตามไปใช้เวลาขับรถไม่ถึงสองชั่วโมง เขาก็มาถึงโรงพยาบาลปลายทางที่เจ้าหน้าที่กัณฑ์บอกว่าภรรยาของเขาถูกพาตัวไปเข้ารับการรักษา

ข้อมูลที่กัณฑ์ได้รับคือมีคนพบเหมือนแพรวหมดสติอยู่ริมทางที่จะมุ่งหน้าไปเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ มีการแจ้งกู้ภัย แต่ระหว่างที่กู้ภัยจะเข้าช่วยเหลือเธอรู้สึกตัว เมื่อเห็นคนแปลกหน้าก็มีอาการตื่นกลัว กรีดร้องอย่างคนเสียสติ

‘แผลหนักมีแค่ที่หน้าผาก ส่วนแผลอื่นเป็นรอยถลอกตามร่างกายที่เกิดขึ้นระหว่างการให้ความช่วยเหลือ ตอนที่รู้สึกตัว เธอเอาแต่พูดว่าขอโทษแพรวขอโทษ แล้วก็พูดว่ามีแต่คนอยากให้เธอตาย แต่เธอยังตายไม่ได้ เธอจะหนีไปให้ไกล เธอทำเหมือนกำลังหนี หนีคนที่บอกให้เธอไปตาย นำสงสารน่าเวทนามากครับ ที่ตัวเธอนอกจากโทรศัพท์ก็มีที่ตรวจการตั้งครรภ์ที่ผูก

รีบขึ้นสีแดงไว้ มันน่าจะคือของขวัญที่เธอทำให้สามี หรือพ่อของลูกในท้อง ถ้าเธอท้องนะครับ'

ตอนที่ได้นิสัยที่ภูภัยบอก กัณฑ์รู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบอย่างแรง เจ็บปวดเมื่อเขานึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ตอนที่เขากลับมาถึงบ้านเพื่อขอให้น้องช่วยพูดกับพ่อ เขาต้องการความช่วยเหลือจนมองข้ามสีหน้าดีใจของน้องที่วิ่งเดินกิ้งกิ้งเข้ามาหา ในมือของน้องถือบางอย่างที่ตอนนั้นเขาไม่ทันได้สนใจด้วยซ้ำ

'พี่กัณฑ์กลับมาแล้วเหรอกะ...มาค่ะ แพรมีของจะให้' น้องซ่อนสิ่งที่ถือมาไว้ข้างหลัง ยิ้มให้เขาด้วยแววตาเป็นประกาย ก่อนสีหน้านั้นจะเปลี่ยนไปเมื่อสบตาเขา ความเครียดที่ส่งต่อทำเอาน้องหน้าถอดสี 'พี่กัณฑ์? มีอะไรรีบล่าค่ะ เกิดอะไรขึ้นคะ'

'น้องแพร...ช่วยพี่ด้วย ถ้าไม่หมดหนทางพี่จะไม่ขอให้แพรช่วยเลย ช่วยพี่หน่อยนะแพร ช่วยน้องสาวพี่ด้วย'

'น้องสาว? ป็นเหรอกะ ป็นเป็นอะไรคะ เกิดอะไรขึ้นกับป็นเหรอกะ'
'ป็นหายตัวไป...'

เหมือนแพรตกใจและแสดงออกชัดเจนว่าเธอพร้อมจะช่วย

'ป็นและดารินหายตัวไป'

เขารู้ว่าชื่อหลังคือสาเหตุที่ทำให้น้องนิ่งไป ก่อนที่เธอจะผินยิ้มแล้วพยักหน้า

'แพรไม่รู้ว่าจะตัวเองจะช่วยอะไรได้ แต่ถ้าพี่กัณฑ์มาขอร้องแพร แสดงว่าพี่กัณฑ์ต้องรู้ว่าแพรคงพอช่วยได้ มีอะไรให้แพรช่วยคะพี่กัณฑ์บอกมาได้เลยคะ...'

กัณฑ์พยายามสลัดสิ่งที่กวนใจเขาออกจากความคิดเมื่อมาถึงโรงพยาบาล เขาตรงเข้าไปที่จุดประชาสัมพันธ์ ใช้เวลาติดต่อไม่นานก็มีคนพาเขาไปพบคนเจ็บที่เวลานี้พักอยู่ในห้องพักรับรองเรียบร้อยแล้ว การเห็นคนที่เขาห่วงจับหัวใจนอนบนเตียงทำให้เขาโล่งใจ รีบเข้าไปรวมมือเธอมากุมไว้

แหวนแต่งงานยังสวมอยู่บนนิ้วนางข้างซ้าย ในขณะที่มือเขาก็กางยกขึ้นกุม ศีรษะของคนที่ยังคงหลับสนิทเพราะฤทธิ์ยา มีผ้าพันแผลพันรอบศีรษะ

“น้องแพร...” ชายหนุ่มจตรึมฝิปากที่หน้าผากมน ลูบศีรษะเล็กแผ่วเบา ส่งสารน้องจับใจกับสิ่งที่เธอต้องเผชิญในวันนี้ “พี่กัณฑ์เจอตัวน้องแพรแล้ว...ไม่เป็นไรแล้วนะ พี่กัณฑ์มาหาน้องแพรแล้ว...พี่สัญญาว่าต่อไปนี้จะดูแลน้องแพรให้ดี จะไม่ทำให้น้องแพรเสียใจอีกแล้ว...พี่สัญญา”

กัณฑ์พรวดพาดอยู่ข้างหญิงสาวซ้ๆ แม้รู้ว่าเธอคงไม่รับรู้อะไรในเวลานี้ แต่เหมือนเป็นคำพูดที่ช่วยให้เขาไม่รู้สึกละแวกไปกว่านี้ ใช้เวลาครู่ใหญ่จึงได้ละสายตาดูจากคนบนเตียงมามองถุงสีน้ำตาลที่ทางโรงพยาบาลเอามาให้เขาบอกว่าเป็นของที่ติดตัวเหมือนแพรมา

เมื่อกัณฑ์เปิดออกดูก็เห็นว่าในนั้นมีเสื้อผ้าเครื่องประดับของหญิงสาว โทรศัพท์มือถือของเธอ และเครื่องตรวจการตั้งครรภ์ที่ขึ้นสองขีด ไม่ต้องรอให้หมอบอก เขาก็รู้ว่าตอนนี้เขากำลังจะได้เป็นพ่อคน

‘ยังบอกอายุครรภ์ไม่ได้ละ หมอยังตอบอะไรไม่ได้มาก ต้องรอตรวจอย่างละเอียดเมื่อคนไข้ให้ความร่วมมือ แต่เบื้องต้นไม่พบความผิดปกติใดๆ ค่ะ’

คำพูดของหมอทำให้สบายใจได้ว่าลูกและภรรยาของเขาน่าจะปลอดภัย ตั้งแต่ได้เจอตัวเหมือนแพรเขาก็แทบไม่ยอมให้เธอห่างสายตา นั่งเฝ้าอยู่ริมเตียง พุบหลับไปกับมือของเธอที่เขากุมไว้ด้วยความเหนียวแน่นจนกระทั่งมารู้สึกตัวเมื่อรับรู้ว่ามีมือที่เขากุมไว้ขยับ

“น้องแพร...” ชายหนุ่มเข้าไปใกล้พลางเรียกชื่ออย่างอ่อนโยน ฝึกรอคนที่กำลังรู้สึกตัวตื่นลืมตาขึ้นอย่างซ้ๆ ความเชื่องช้าที่ทำให้หัวใจเขาเต้นแรงมากขึ้น

เมื่อเหมือนแพรลืมตาขึ้นก็มีอาการอึ้งไปราวกับกำลังประมวลผลบางอย่าง เธอมองเขาด้วยแวตาสับสนเหมือนคนไม่รู้จักกัน นั้นทำให้เธออดตัวหนี ดึงมือตัวเองกลับอย่างตกใจ

“ใจเย็นๆ นะครับ...ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนะ ที่นี่โรงพยาบาล...น้องแพร อยู่ที่โรงพยาบาล”

“น้องแพร?” เธอทวนคำ ก่อนจะชี้นิ้วที่ตัวเองราวกับจะถามว่านี่คือชื่อเธอจริงหรือ เมื่อกัณฑ์พยักหน้าให้ เธอก็ยังทำหน้าที่เหมือนไม่ค่อยเชื่อ จากนั้นก็มองไปรอบๆ ห้อง “โรงพยาบาล?... ”

คำพูดนั้นบอกกัณฑ์ว่าน้องรู้แล้วว่าที่นี่คือที่ไหน แต่สีหน้าเธอยังคงงุนงงสับสน เขาจึงไม่พูดอะไร แค่อวดูปฏิกิริยาของเธอ “ทำไม...ทำไมฉันมาอยู่ที่นี่...ฉันเป็นอะไร...”

คำพูดนั้นทำให้กัณฑ์ประหลาดใจ น้องไม่เคยพูดแทนตัวเองแบบนี้กับเขา แต่พอเข้าใจว่าอาจจะยังสับสนมีงงอยู่ แล้วก็นึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้ที่แพทย์เจ้าของไข้ได้บอกเขาไว้ก่อนแล้วเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับน้อง

‘หมอยังไม่ได้ตรวจเช็คสมองอย่างละเอียด เพราะคนไข้ยังไม่ให้ความร่วมมือ แต่จากที่วินิจฉัยคร่าวๆ เธออาจจะมีการของคนสูญเสียความทรงจำชั่วคราว ยังบอกไม่ได้แน่ว่าความทรงจำจะกลับมาได้เมื่อไหร่ อาจเป็นพรุ่งนี้ หรือนานกว่านั้น ต้องรอตรวจอีกครั้งหลังคนไข้ให้ความร่วมมือมากกว่านี้ การได้เจอคุณสามี ได้ตื่นขึ้นมาเจอคนที่เธอคุ้นเคย น่าจะดีกับเธอค่ะ’

“แพรหรือน้องแพร คือคำที่แพรใช้แทนตัวเองกับพี่” กัณฑ์บอกน้องอย่างใจเย็น “น้องแพรมีชื่อจริงว่า เหมือนแพร อัครวงษ์”

“น้องแพร” เธอเหมือนจะยอมรับว่านี่คือชื่อตัวเอง “ทำไมแพรมาอยู่โรงพยาบาล...แล้ว...พี่...พี่เป็นใครคะ พี่ชื่ออะไร...เกิดอะไรขึ้นกับแพร ทำไมแพรจำอะไรไม่ได้...เกิดอะไรขึ้นคะ”

เกิดอะไรขึ้น

กัณฑ์เองก็อยากรู้เช่นเดียวกัน แต่เขาไม่ได้แสดงออกว่าอยากจะรู้มากไปกว่าการอยากปลอบคนที่เริ่มสับสน

หญิงสาวเริ่มมือไม้สั่น มีความกังวลพาตผ่านแวตตา พยายามคิดหา

คำตอบ นั้นทำให้กัณฑ์ตั้งเธอมากอดแน่น “น้องแพรวครับ...ไม่เป็นไรนะ” เขา
 ปลอบ ลูบผมเธออย่างอ่อนโยน หวังว่าสัมผัสจากเขาจะช่วยให้เธอคลาย
 กังวลและรู้สึกดีขึ้น เธอเพียงอิงไปไม่ต่อต้าน

“นี่คือพีกัณฑ์” กัณฑ์คลายอ้อมแขนออก ประคองใบหน้าของผู้หญิง
 ที่ยังคงส่ายหน้าปฏิเสธว่าสิ่งที่ได้ยินไม่ใช่สิ่งที่เธอคุ้นเคย “พีกัณฑ์ของน้อง
 แพรวไงครับ”

“พีกัณฑ์เป็นใครคะ พี่เป็นอะไรกับแพรว”

กัณฑ์ใช้นิ้วชี้แหวบนิ้วของคนที่ยังมองเขาตาแป๋ว ไม่มีปฏิกิริยา
 ใดๆ นอกจากก้มลงมองแหวบนิ้วตัวเอง แล้วมองแหวบนลักษณะเดียวกัน
 ที่นิ้วนางข้างซ้ายของเขา ก่อนที่เธอจะเงยหน้าขึ้นมายิ้มหวานให้เขา รอยยิ้ม
 ที่ทำให้เขายิ้มตาม ก่อนจะต้องยิ้มค้างกับคำถามที่ตามมา

“เป็นพี่ชายแพรวเธอคะ”

๒

“พี่ชายเนี่ยนะ!”

กัณฑ์ยอมรับว่าอิงไปเหมือนกันกับสถานะที่ภรรยาซึ่งสูญเสียความทรงจำทำให้เขาเป็น ยิ่งเห็นอาการเอียงคอตอบอย่างจริงจังยิ่งรู้สึกชุ่มใจปนหมั่นไส้ พยายามบอกตัวเองว่าน้องกำลังสับสนและมีปัญหาเรื่องความทรงจำ

แต่อีกใจก็อดคิดไม่ได้ว่า นี่อาจเป็นการเอาคืนสามีที่ทำผิดต่อเธอ เขาไม่อินกับการที่คนคนหนึ่งจะสูญเสียความจำ ไม่อยากเชื่อว่าคนคนหนึ่งจะจำคนที่นอนอยู่ข้างกันตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาไม่ได้ มันดูแปลกที่อยู่ว่า เธอจะลืมว่าเขาคือสามี แต่ถ้านี่เป็นเกม เขาก็จะลองเล่นดู

“ทำไมน้องแพร่คิดว่าพี่กัณฑ์เป็นพี่ชายล่ะครับ” ถามขณะปล่อยคนบนเตียงออกจากอ้อมแขน มายืนอยู่ข้างๆ เธอขมวดคิ้วเมื่อถูกตั้งคำถามสีหน้าครุ่นคิด ดูเครียด แต่ยังดูดีกว่าตอนแรก อาการกังวล ดีขึ้นกว่าก่อนหน้านี้เล็กน้อย

มันทำให้เขารู้สึกว่าสิ่งที่น้องเป็นไม่ใช่การแกล้งจำไม่ได้เพื่อเอาคืนเขา

เพราะถ้าน้องยังจำสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เธอคงไม่มองเขาด้วยแวตาสีๆ อย่างนี้ เธอควรมีความเศร้า เจ็บปวดให้เขาได้เห็น เพราะเหมือนแพรที่เขารู้จัก ไม่ใช่คนที่ปกปิดความรู้สึกได้เก่ง ถ้าเธอทุกข์ เธอเศร้า เขาจะรู้ได้ทันที

“ว่าไงครับ” วางเรื่องแกลังทิ้งไปแล้วหันมาถามอย่างจริงจัง หวังให้การสนทนาที่เรียกความจำน้องกลับมา “มันต้องมีเหตุผลสิที่อยู่ๆ ทำไมน้องแพรคิดว่าพี่กัณฑ์เป็นพี่ชาย”

“ไม่ใช่พี่ชายหรอกค่ะ” ท่าทางผิดหวังของเหมือนแพรส่งผลให้กัณฑ์เก็บอาการชุ่นใจไว้ไม่อยู่ แต่กระนั้นก็ยังรอฟังการขยายความของน้องอย่างตั้งใจและพร้อมที่จะรับฟัง “แพรเกิดเรื่องถูกพามาโรงพยาบาล คนของโรงพยาบาลคงต้องติดต่อญาติให้ไม่ใช่หรอกค่ะ”

สิ่งที่น้องอธิบายก็ยังไม่ตอบว่าทำไมเธอจึงคิดว่าเขาเป็นพี่ชาย ชายหนุ่มจึงยังคงรอฟังต่อ

“พี่กัณฑ์ดูไม่แก่ขนาดจะเป็นพ่อแพรได้” คำพูดนั้นดูจะทำให้กัณฑ์พอใจ ใบหน้าคมคายความขริ่ม มีรอยยิ้มเล็กๆ ก่อนจะต้องหันตึงอีกหน เมื่อน้องทำหน้าตกใจใส่ “หรือว่าเป็นพ่อค่ะ!”

“น้องแพร...” กัณฑ์หันยุ่งกับอาการตกใจเบอร์แรงของภรรยา แล้วดูเหมือนท่าทางนั้นของเขาจะทำให้เธอขำ จนหัวเราะออกมาเบาๆ “ให้ตายสิ ถ้าไม่ติดว่าป่วยอยู่ พี่จะจับเขกหัวสักที”

เหมือนแพรรีบยกมือขึ้นบังหัวตัวเองตามสัญชาตญาณ กัณฑ์ไม่แน่ใจ นึกว่าเธอกลัวจริงหรือแกลังกลัว เพราะสุดท้ายเธอก็ยิ้ม

“ล้อเล่นค่ะ” เธอเหลย นั่นส่งผลให้กัณฑ์ส่ายหน้าระอาเบาๆ “แพรรู้ว่าพี่กัณฑ์ไม่ใช่พ่อค่ะ พี่ไม่ได้ดูแก่กว่าแพรขนาดนั้น พี่น่าจะอายุห่างจากแพรไม่เกินสิบปี หรือจริงๆ แล้วพี่กัณฑ์มีแพรตอนสิบขวบค่ะ พี่ เอ้ย พ่อ กัณฑ์แก่แดดแต่เด็กเธอค่ะ”

แม้กัณฑ์ส่ายหน้าระอา แต่เขาก็กลับมีรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว ส่วนเหมือนแพรก็หัวเราะ เห็นชัดว่าหญิงสาวดูผ่อนคลาย ทั้งที่ความจริงเธอควรเครียด

มากกว่านี้ เครียดในสิ่งที่ตัวเองเป็น การตื่นขึ้นมาพร้อมกับจำอะไรไม่ได้ ไม่ใช่เรื่องปกติ จำเป็นต้องรีบหาคำตอบ นั่นคือสิ่งที่กัณฑ์ตระหนักได้ แต่การได้เห็นเหมือนแพรเผยบุคลิกประจำตัวเธอออกมาก็ทำให้เขาคลายความกังวลไปได้บ้าง

“เล่นพอริยัง เอาจริงๆ ตอบพี่มาค่ะ ทำไม่คิดว่าพี่กัณฑ์เป็นพี่ชาย”

“พี่กัณฑ์ให้ความรู้สึกแบบพี่ชายที่แสนดีค่ะ”

กัณฑ์รู้สึกเจ็บแปลบในอกกับคำว่า ‘แสนดี’ ทั้งที่เหมือนแพรพูดออกมาด้วยแววตาที่ใสซื่อและจริงใจ แต่กลับทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกเธอตำหนิหรือจริงๆ แล้วเขาเองที่รู้สึกกว่าตัวเองไม่คู่ควรกับคำนี้ คำที่ออกมาจากปากผู้หญิงที่ไวใจผากชีวิตเธอไว้กับเขา

“แล้วตอนที่แพรลับสน ตื่นมาเจอคนที่ไม่รู้จัก พวกเขาก็ไม่รู้จักรู้จักตัวแพรเหมือนที่แพรไม่รู้จักรู้จักตัวเอง แต่พี่กัณฑ์เป็นคนแรกที่เรียกชื่อแพร บอกว่าแพรเป็นใคร พี่กัณฑ์ทอดถอนแพรแล้ว ปล่อยแพร ทำให้แพรรู้สึกปลอดภัยค่ะ”

กัณฑ์ตั้งใจฟังสิ่งที่หญิงสาวตอบ เวลานี้ผมของเธอปล่อยยาวสลวยเต็มไหล่ ดูฟูอย่างคนที่เพิ่งตื่นนอน บางปอยตกมาบังหน้า บังสายตาเขาในการมองตาเธอ เป็นภาพที่ไม่ค่อยคุ้นตา

“สิ่งที่แพรเห็น ทำให้แพรรู้สึกว่าพี่กัณฑ์น่าจะเป็นพี่ชายค่ะ แพรเข้าใจถูกมั๊ยค่ะ”

กัณฑ์ไม่ได้ตอบคำถามของเหมือนแพร เพราะเขากำลังไปค้นหาโดนัทเกล้าผมของเธอที่น่าจะอยู่ในถุงกระดาษที่ทางโรงพยาบาลเอามาให้ เขาหยิบโทรศัพท์และที่ตรวจการตั้งครรภ์ออกมาวางข้างนอกถุง คาดหวังว่าสิ่งเหล่านี้อาจจะทำให้น้องจำอะไรได้บ้าง

“พี่กัณฑ์จะทำอะไรคะ” เหมือนแพรถดตัวออกเมื่อกัณฑ์ยื่นมือมาใกล้คอเธอ “จะทำอะไรกับผมแพรคะ”

“พี่จะรวบผมให้” กัณฑ์บอกสิ่งที่เขาพาลงยื่นมือเข้าหา แต่ถูกปัด

ออก “ทำไมล่ะ พี่ทำให้แพรเสมอนะ หันหลังลึคะ”

เหมือนแพรยังล้งเล กัณฑ์จึงเป็นฝ่ายจับตัวน้องให้หันหลัง ก่อนจะบรรจงเกล้าผมของเธอขึ้นแล้วใช้โคนัตรัดผม

“เสียดายไม่มีหวี แต่แค่นี้ก็น่าจะได้นะ...เรียบร้อย สวยแล้วค่ะ” ชายหนุ่มยิ้มภูมิใจในฝีมือของตัวเอง

ในขณะที่คนถูกชมทำตัวไม่ถูก อีกทั้งยังมองไม่เห็นหน้าตัวเอง กัณฑ์จึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปให้ โดยเริ่มจากภาพหน้าตรงและด้านหลัง แล้วยื่นให้น้องดู

“เป็นไงคะ ฝีมือพี่ดีขึ้นมั้ย” กัณฑ์ถามออกไป ก่อนจะนึกได้ว่าน้องคงจำไม่ได้จึงขยายความต่อ “แพรเป็นคนสอนพี่ทำ ทรงนี้เรียกว่าทรงดังโงะ เป็นทรงที่น้องแพรชอบ บอกว่าสบายดี”

“สบายดีจริงด้วยค่ะ” หญิงสาวบอก “แพรชอบทรงดังโงะนี้ค่ะ”

“พี่ก็ชอบให้น้องแพรทำผมทรงนี้ แล้วก็ชอบช่วยเมียพี่ทำผมทรงนี้ด้วย”

กัณฑ์เฝ้าจับสั้หน้าของเหมือนแพรจึงเห็นว่าน้องมีสีหน้าประหลาดใจ หรืออาจเรียกว่าตกใจเมื่อเธอกำลังตีความคำพูดของเขา

“เมีย? พี่กัณฑ์หมายถึงแพรหรือคะที่เป็น...ภรรยาพี่กัณฑ์”

การเลื่องลือว่าเมียไปใช้คำว่าภรรยาของเหมือนแพรบอกกัณฑ์ว่าน้องเข้าใจความหมายที่เขาบอก แต่กระนั้นเขาก็ยังเน้นย้ำสถานะของตัวเอง

“ใช่ครับ เราเป็นสามีภรรยากัน พี่กัณฑ์คือสามีของน้องแพร เราแต่งงานกันและจดทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย”

สายตาที่เหมือนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เขาบอกทำให้กัณฑ์ต้องแสดงหลักฐาน โดยส่งโทรศัพท์มือถือของเขาที่ใช้รูปปริศนาเป็นภาพพื้นหลังให้น้องดู ภาพที่เขาอยู่ในชุดทักซิโด้เต็มยศ กำลังกอดเจ้าสาวของเขาที่อยู่ในชุดสีขาวเกาะอก เขาจำได้ว่าเป็นภาพที่น้องชอบมาก อยากรู้อยากเห็นเป็นรูปพื้นหลังโทรศัพท์ แต่ก็ทำไม่เป็น พยายามก้มหาเครื่องไม้เครื่องมือที่จะใช้เปลี่ยน

ภาพหน้าจอโทรศัพท์อยู่นานจนเขาไปเห็น จึงได้รู้ว่าน้องใช้ธีมเดิมที่โทรศัพท์มีมาให้ไม่เคยเปลี่ยนเลย

‘แพรหาตั้งนานแล้วก็ไม่รู้ว่าจะต้องไปเปลี่ยนตรงไหน พี่กัณฑ์รู้มั๊ยคะ ทำให้แพรเหนื่อย’

จากนั้นเขาก็ช่วยน้องเปลี่ยนภาพหน้าจอแล้วก็ถือโอกาสเปลี่ยนของตัวเองด้วย จำได้ว่าตอนนั้นน้องดูประทับใจสิ่งที่เขาทำมาก เธอยิ้มกว้างจนหุบยิ้มไม่ลง เขาจึงคาดหวังว่าการเห็นรูปนี้จะทำให้น้องจำอะไรได้บ้าง แต่สุดท้ายก็ต้องผิดหวัง เมื่อเธอบอกเขาว่าจำอะไรไม่ได้

“ขอโทษค่ะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก” กัณฑ์ยิ้มให้น้องที่มีสีหน้าไม่สบายใจ “ยังจำไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร”

“นอกจากรูปนี้รูปอื่นอีกมั๊ยคะ”

“มีครับ แต่รูปนี้คือรูปที่น้องแพรชอบที่สุด เป็นรูปมุมเผลอของเราทั้งคู่ น้องแพรบอกว่ามันเป็นธรรมชาติ”

“นี่โทรศัพท์แพรหาค่ะ” เหมือนแพรถาม กัณฑ์ส่ายหน้าบอกว่าโทรศัพท์เขา “พี่กัณฑ์ก็ชอบรูปนี้มากหาค่ะ”

“เปล่า พี่ชอบอีกรูปหนึ่ง รูปนี้...” กัณฑ์ให้หญิงสาวดูรูปที่ตัวเองชอบ เป็นรูปที่เขาอนหนุนตักเจ้าสาวซึ่งทำหน้ายู่ ดูอย่างไรก็ไม่ใช่วิวที่ตั้งใจถ่ายเอาสวย ดูตลกเสียมากกว่า “รูปนี้น้องแพรไม่ชอบ บอกว่าตัวเองไม่สวย”

“ไม่สวยจริงด้วยค่ะ แพรทำหน้าที่เหมือนเจ๊... ใช่มั๊ยคะ”

“ใช่ น้องแพรเจ๊ เพราะเห็บกินขา”

“มิน่าละ พี่กัณฑ์ชอบเพราะแพรตลกหาค่ะ”

“เปล่า พี่ชอบเพราะน้องแพรน่ารัก” คนถูกบอกว่าน่ารักทำหน้าไม่เชื่อ “จริงๆ น้องแพรน่ารักจริงๆ ตอนนั้นเห็บกิน แต่ไม่กล้าปลุกพี่ ให้พี่นอนหนุนตักอยู่อย่างนั้น รอจนพี่ตื่นเอง พี่ไม่รู้จนกระทั่งได้เห็นภาพเซตนี้ พี่ชอบมันมาก แต่น้องแพรไม่อนุญาตให้อาจารย์ไปโชว์ใคร สั่งให้ลบ แต่พี่ก็

แอบเก็บไว้ดู ตอนหลังน้องแพรมาเห็นก็มีบ่นๆ บ้าง แต่ก็ยอมให้พี่เก็บไว้ แต่กำชับว่าห้ามให้ใครดู...พอจะจำได้มั้ยคะ”

“จำไม่ได้เลยคะ มีรูปอื่นอีกมั้ยคะ รูปของคนอื่นๆ นะคะ”

คำถามของเหมือนแพรทำให้กัณห์รู้สึกเสิร์้า เพราะเธอไม่เหลือความทรงจำเกี่ยวกับเขาเลย เธอจึงอยากรู้เรื่องราวของคนอื่น แต่แม่จะเสิร์้า เขาก็พยักหน้าแล้วเปิดรูปของเหมือนแพรกับมารดาของเธอขึ้นมา และนั่นทำให้เหมือนแพรน้ำตาไหลโดยไม่รู้ตัว

“น้องแพร...”

รูปนี้เป็นรูปสุดท้ายที่แม่ลูกได้ถ่ายด้วยกัน แม้คนเป็นแม่จะซบพอนั่งอยู่บนรถเข็น แต่ก็มียิ้มน้อยๆ สายตาเปี่ยมรักมองลูกที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ ขณะถ่ายรูปด้วยกัน

“น่าสงสารจัง ทำไมแพรเห็นแล้วรู้สึกเสิร์้า คนที่นั่งบนรถเข็นเธอป่วยหรือคะ” เหมือนแพรถามพร้อมกับปาดน้ำตาให้ตัวเอง

กัณห์พยักหน้าให้ ก่อนข้างผิตหวังที่เหมือนแพรจำแม่ตัวเองไม่ได้ ถ้าแม่แต่คนที่น้องรักมากที่สุดเธอยังจำไม่ได้ เขาก็ไม่คาดหวังแล้วว่าเธอจะยังจำใครได้อีกในเวลานี้

“เธอเป็นใครคะ เป็นอะไรกับแพร ทำไมแพรถึงได้รู้สึกเสิร์้าทั้งที่แพรไม่รู้ว่ามีผู้หญิงคนนี้เป็นใคร”

“เธอชื่อเหมือนฝัน” กัณห์บอกอย่างระมัดระวัง ขณะปล่อยโทรศัพท์มือถือให้น้องเป็นคนถือไว้ ก่อนใช้มือปาดน้ำตาที่ยังไหลไม่หยุดให้แห้ง ทั้งที่เธอจำไม่ได้แม่แต่ชื่อแม่ แต่ทำไมจึงร้องไห้และมีสีหน้าเสิร์้าหมอง แล้วยังรอฟังสิ่งที่เขาจะบอกอย่างตั้งใจ “เธอคือแม่ของน้องแพร แม่ที่รักน้องแพรมาก แล้วยังแพรก็รักแม่ฝันมาก”

เหมือนแพรมีอาการอึ้งไปครู่ใหญ่ เหมือนคนที่กำลังกลืนหายใจ ก่อนจะปล่อยโฮออกมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ มันไม่ใช่การร้องไห้เพราะจดจำได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร แต่เป็นเพราะเธอตกใจว่าทำไมเธอถึงจำคนสำคัญ

ของตัวเองขนาดนี้ไม่ได้ จำแม่ตัวเองไม่ได้ เกิดอะไรขึ้นกับเธอ แล้วเหนือสิ่งอื่นใด ทำไมเธอจึงรู้สึกเศร้า เหนง และว่าเหวอย่างที่สุดเมื่อเห็นภาพผู้หญิงตรงหน้า

“อยากเจอ...แพรอยากเจอแม่” นั่นคือความรู้สึกในเวลานี้ เธอปรารถนาสิ่งนี้มากกว่าอะไรทั้งหมด “พีกันท์แม่อยู่ไหนคะ ขอแพรเจอแม่ได้มั้ยคะ พาแพรไปเจอแม่ได้มั้ยคะพีกันท์ แพรขอร้อง...แพรอยากเจอแม่อยากเจอที่สุด”

กันท์อยากให้อะไรในสิ่งที่ผู้หญิงคนนี้ขอ เขาอยากให้เธอสมหวัง...

แต่จะทำได้ยังไงได้ ในเมื่อคนที่เธออยากเจอที่สุดไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว...

“ไม่อยู่แล้วเธอคะ แม่ของแพรตายแล้วเธอคะ” นั่นคือสิ่งที่เหมือน-แพรตีความจากสีหน้าลำบากร้องไห้ของกันท์ ทั้งที่สมองของเธอว่างเปล่า แต่เธอกลับรับรู้ได้ถึงความรู้สึกสูญเสีย อ้างว้าง และเดี๋ยวตาย เธอไม่เข้าใจว่าทั้งที่ยังจำอะไรไม่ได้ แต่ทำไมถึงได้รู้สึกอย่างนี้ เหมือนกับว่าการไม่มีแม่ทำให้เธอเดี๋ยวตายบนโลกนี้

“ไม่เป็นไรนะคะน้องแพร น้องแพรยังมีพีกันท์”

เป็นคำปลอบโยนจากคนที่กอดเธอไว้ไม่ยอมปล่อย ยอมให้เธอใช้ไหล่พิงพิง ชบแก้มสะอื้นให้ พุดปลอบโยนซ้ำๆ ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นว่าไม่ได้อยู่ในโลกนี้เพียงลำพัง เธอไม่ได้อยู่ในโลกนี้อย่างเดียวดาย เธอยังมีสามีที่ห่วงใย แสดงออกว่ารักและพร้อมจะปกป้องเธอ

“พีกันท์สัญญาว่าจะอยู่กับน้องแพร จะไม่ทำร้ายน้องแพร ไม่ทำให้น้องแพรเสียใจอีกแล้ว...อย่าร้องไห้ อย่าเสียใจเลยนะ น้องแพรไม่มีแม่ แต่ยังมีพีกันท์”

คำพูดสุดท้ายเหมือนจะช่วยไล่ความกลัวและความเดียวดายในใจของเหมือนแพรได้ แล้วภาพความทรงจำบางอย่างก็ปรากฏขึ้นในหัวเธอ เป็น

ภาพที่ไม่ค่อยปะติดปะต่อ เธอได้ยินเสียงหัวเราะอย่างมีความสุขของคนหลายคน คนแรกคือแม่ของเธอ แม่มีสภาพเดียวกับในรูปที่กัณฑ์ให้ดูก่อนหน้านี้ นั่นคือเป็นคนป่วย กึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียงในโรงพยาบาล ใบหน้าแมดูเหนื่อย แต่แมก็ยังยิ้มและหัวเราะ

‘แม่แกล้งแพรทำไมคะ เลอะหมดเลย...ยังมาซ้ำอีก พี่กัณฑ์ก็ด้วย ห้ามขำนะคะ’

สิ่งที่ทำให้แม่ยิ้มกว้างและหัวเราะได้ขนาดนี้ก็เพราะหน้าของเธอเปรอะไปด้วยครีมแต่งหน้าเค้ก เธอจำเหตุการณ์นี้ได้แล้ว จำได้ว่าเธอกำลังถือเค้กให้กัณฑ์จุดเทียน อยู่ๆ แม่ก็จามเสียงดังจนเธอตกใจยกเค้กทั้งก้อนโปะหน้าตัวเอง ตอนแรกแม่และกัณฑ์ดูตกใจ จากนั้นก็พากันหัวเราะ

‘ถ้ายังไม่หยุดขำกัน แพรจะร้องไห้จริงๆ แล้วนะ ทั้งสองคนเลย’

‘โอ๊ย ลูก...ขอโทษจ้ะ แม่ไม่ขำแล้ว คุณกัณฑ์ก็ห้ามขำลูกสาวแม่นะคะ พอได้แล้ว เกิดน้องแพรร้องไห้มาพวกเราจะยุ่งกันใหญ่นะ คุณรู้มั๊ยคะถ้าลูกสาวแม่ร้องไห้แล้วหยุดยากคะ เด็กคนนี้ขี้แย’

‘ไม่ใช่อย่างนั้นซะหน่อย แพรไม่ได้ขี้แยนะแม่’ หันไปหาแม่บนเตียงก่อนจะหันมาหาคนที่กำลังช่วยเธอเช็ดคราบครีมเค้กออกจากแก้มและผม ใบหน้ามียิ้มของเขาทำให้เธอต้องรีบอธิบาย ‘แพรไม่ได้ขี้แยนะพี่กัณฑ์ อย่าไปเชื่อแม่นะ แพรจะร้องไห้เฉพาะที่จำเป็น ถ้าแม่ไม่แกล้งแพรต่อ แพรก็ไม่ร้องหรอก จริงๆ นะคะ’

‘คร่ำบ’ เสียงตอบรับนั้นลากยาวและมีแววैया ทำเอาคนที่ไม่อยากจะคิดว่าเธอขี้แยร้อนใจ หันไปหาแม่แล้วโวยวายเบาๆ ว่าเพราะแม่พูดอย่างนั้นทำให้พี่กัณฑ์ไม่เชื่อ ‘พี่เชื่อ’

‘เชื่อใครคะ เชื่อแม่ฝัน หรือเชื่อแพร’

‘พี่เชื่อ...แม่ฝัน’ คำพูดนั้นทำให้คนไม่มีพวพหน้าคั่วทันที ในขณะที่คนเป็นแม่ยิ้มกว้างขึ้น เอ็นดูลูกสาวที่ผิดหวังเพราะคิดว่าพี่กัณฑ์จะเอาใจ

‘ไม่ได้นะ พี่กัณฑ์ต้องเชื่อแพรลึคะ จะไปเชื่อแม่ได้ไง’

‘ก็พี่กัณฑ์เป็นผู้ชายที่อยู่เป็นโง่จ๊ะลูก’

‘อยู่เป็นโง่จ๊ะ’ ในขณะที่เหมือนแพรเอ่ยถาม กัณฑ์ก็ยังไม่มียี่ห่วยจะตอบ ชายหนุ่มยังคงตั้งใจใช้กระดาษเช็ดคราบครีมเค้กให้หญิงสาว เมื่อเขาไม่ตอบ เธอจึงหันไปหาแม่ ‘อยู่เป็นโง่จ๊ะแม่ฝัน’

‘ก็พี่กัณฑ์ของหนูกำลังทำคะแนนกับแม่’ คนเป็นแม่บอกด้วยสีหน้าของคนที่มีความสุข ในขณะที่ลูกสาวทำหน้างั้น แต่ก็ยังยิ้มนิ่งๆ ให้กัณฑ์ช่วยเช็ดหน้าให้ ‘ก็พี่กัณฑ์มาขอลูกสาวกับแม่ก็ต้องเอาใจแม่สิจ๊ะ’

‘ขอลูกสาวแม่ฝัน?’

‘เอาเป็นว่าแม่ตัดสินใจยกหนูให้พี่กัณฑ์แล้วนะลูก คราวนี้ก็อยู่ที่หนูแล้วละว่าจะยอมแต่งงานกับพี่เขามั้ย...ทำไมทำหน้าอย่างนั้นจะน้องแพรอย่าบอกนะว่ากัณฑ์ยังไม่ได้คุยกับน้อง?’

‘ครับ ผมว่าจะมาขออนุญาตแม่ฝันก่อน...แล้วค่อยคุยเรื่องนี้นับน้องแพร’

‘อ้าว ตายจริง กลายเป็นแม่ที่ทำเสียเรื่อง แต่ยังไงก็บอกไปแล้ว ตกลงหนูจะยอมแต่งงานกับพี่กัณฑ์มั๊ยลูก เอาเป็นตกลงแล้วนะ ดีจังแม่จะได้อุ้มหลานไว้ๆ ตกลงตามนั้นจะจ๊ะลูก...ทำไมนิ่งไปเลยจ๊ะ ตากัณฑ์ช่วยเช็กหน่อย ลูกสาวแม่มั๊ยหายใจอยู่มั๊ย...แพร...เหมือนแพร...น้องแพร’

...

“แพร...น้องแพร” เสียงเรียกของกัณฑ์ซ้อนทับกับเสียงเรียกของแม่ในความทรงจำ แม้เสียงชายหนุ่มจะไม่ได้ดังเท่าเสียงของแม่ แต่ก็ดังพอจะทำให้เหมือนแพรหลุดออกมาจากภวังค์ “เป็นอะไรี่เปล่า...ทำไมแพรตัวเย็นแบบนี้ ให้พี่เรียกหมอมั๊ย”

“แม่...” คำหลุดปากของเหมือนแพรทำให้กัณฑ์รอฟัง ขณะที่เขายังคงกุมมือที่เย็นจัดของเธอไว้ด้วยความห่วงใย “แม่ได้อยู่ในวันที่แพรแต่งงานมั๊ยคะ แม่ได้อุ้มหลานมั๊ย...แพรมีลูกให้แม่ได้มั๊ยคะ”

พร้อมคำถามที่ถามออกไป ภาพภาพหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในหัว ภาพใน

วันที่เธอใช้ที่ตรวจการตั้งครรภ์ ภาพที่ผลตรวจขึ้นมาสองขีด เธอจำได้ว่าเธอ ดีใจมาก ได้ยินเสียงของตัวเองพูดขึ้นขณะเอาที่ตรวจการตั้งครรภ์เข้ามาแนบ หัวใจ

‘แม่ขา...แพรท้องแล้ว แพรมีหลานให้แม่ได้แล้ว...แพรดีใจ...ต้องบอกพี่กัณฑ์...พี่กัณฑ์จะต้องดีใจ’

เหมือนแพรจดจำความตื่นเต้นในตอนนั้นได้

ความตื่นเต้นที่ส่งมาถึงเธอในเวลา

‘จะบอกพี่กัณฑ์ยังไงดี โท. หา...ไม่ได้สิ ต้องเซอร์ไพรส์ ต้องรอ พี่กัณฑ์กลับบ้าน ต้องหาบีน ต้องผูกโบ’...

“แพรท้อง...” สิ่งที่ได้ทำให้หญิงสาวมีรอยยิ้ม แววตาเธอดูดีใจและมีความสุข นั่นคือสิ่งที่กัณฑ์รู้สึกได้ “แพรท้องใช้มัยคะพี่กัณฑ์...แพรท้อง...”

“ครับ... ตอนนั้นน้องแพรกำลังท้อง” กัณฑ์บอกอย่างระมัดระวัง ก่อนจะหยิบที่ตรวจการตั้งครรภ์ออกมาจากถุงข้างเตียง ส่งให้ถึงมือน้องที่รับไปอย่างดีใจ ยิ่งเห็นเธอดีใจเขายิ่งรู้สึกแย่

“แพรเซอร์ไพรส์พี่กัณฑ์ด้วย” คำพูดนั้นบอกกัณฑ์ว่าน้องเริ่มจำสิ่งต่างๆ ได้ “แพรจะเซอร์ไพรส์พี่กัณฑ์ แพรทำสำเร็จมัยคะ พี่กัณฑ์เซอร์ไพรส์มัย”

ในขณะที่เหมือนแพรเฝ้ารอคำตอบด้วยสีหน้าที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง กัณฑ์กลับพูดไม่ออก เขาจะบอกได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนทำลายเซอร์ไพรส์นั่นเอง เขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอเป็นแบบนี้ เขาจะเริ่มจากตรงไหน จะอธิบายให้น้องเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร มันไม่ยากที่จะพูดความจริง แต่มันยากที่จะอธิบายโดยที่เขาจะไม่ทำให้เธอเจ็บปวด แล้วความเจ็บปวดนั้นอาจส่งผลให้เขาต้องสูญเสียเธอ

“แพรทำไมสำเร็จเหอะคะ” น้องมีสีหน้าผิดหวัง แล้วก็หน้าเสียเมื่อเห็นสีหน้าลำบากใจของสามี “พี่กัณฑ์ไม่ดีใจเหอะคะที่มีลูกกับแพร”

การได้เห็นรอยยิ้มของน้องดูจะเป็นสิ่งที่กัณฑ์ต้องการที่สุดในเวลานี้ ทุกครั้งที่น้องยิ้มให้ ใจเขาจะพองฟู ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยใส่ใจ ไม่เคยสนใจว่าคำพูด หรือการกระทำของเขาจะทำให้เธอแสดงสีหน้าอย่างไร แต่นับจากวันนี้เขารู้แล้วว่ามันสำคัญ เขายอมแลกทุกอย่างขอแค่น้องยิ้มให้เขา อย่างที่ทำอยู่ตอนนี้ เธอยิ้มอย่างดีใจเมื่อเขาบอกว่า เขาเซอร์ไพรส์และดีใจที่เธอตั้งท้อง

“พี่กัณฑ์อยากได้ลูกชายหรือลูกสาวคะ” เหมือนแพรถามขณะที่มือยังกุมที่ตรวนการตั้งครรภ์ไว้อย่างเห็นว่ามันเป็นสิ่งสำคัญ “หรือว่าผู้หญิงก็ได้ผู้ชายก็ได้คะ”

กัณฑ์อยากตอบคำถามของน้องในทันที แต่เขาพูดไม่ออก เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตอนนั้นตัวเองตอบว่าอะไร แต่ที่จำได้คือเขายังไม่พร้อมจะมีลูกยังไม่แน่ใจในหลายๆ เรื่อง คำตอบที่ให้น้องในตอนนั้นก็แค่พูดเพื่อรักษาน้ำใจเธอ

“แล้วตอนนั้นแพรบอกพี่กัณฑ์มียว่าแพรอยากได้ลูกสาว หรือลูกชาย” เหมือนแพรเปลี่ยนคำถามหลังจากหน้าเสี้ยเล็กน้อยเมื่อกัณฑ์ยังไม่ตอบ เธอมักเป็นแบบนี้เสมอ ถ้าเธอชวนกัณฑ์คุย แล้วเขาไม่ตอบสนอง เธอจะตีความเอาเองว่าชายหนุ่มไม่อยากคุยเรื่องนี้ ความที่อยากรักษาน้ำใจเธอจึงเลือกที่จะเปลี่ยนเรื่องคุย

และถ้าเขายังแสดงออกอย่างเดิม ยังคงเงิบ ก้มหน้าทำงานต่อ หรือสนใจโทรศัพท์ เธอก็จะก้มหน้าจ้อยๆ แล้วเป็นฝ่ายเงิบไปเอง เหมือนที่ทำในเวลานี้

ตอนนี้เขากลับรู้สึกเจ็บในอก เห็นความเลวร้ายที่ตัวเองเคยทำลงไป ทั้งที่น้องดูน่าสงสารขนาดนี้ ทำไมตอนนั้นเขาถึงมองไม่เห็น

“พี่อยากได้ลูกชาย”

คำพูดของกัณฑ์เรียกสายตากคนก้มหน้าจ้อยขึ้นมาได้ เหมือนแพรยิ้มรอฟังเหตุผลราวกับว่าสำคัญนัก

ก่อนหน้านี้มันอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับเขา แต่นับจากนี้เขาจะให้ความสำคัญ มันคือคำตอบที่เขาได้จากการถามตัวเองในตอนนั้น

“ลูกคนแรกพี่อยากได้ผู้ชาย เราสองพ่อลูกจะได้ช่วยกันดูแลแม่ เวลาพี่ไปทำงาน พี่จะบอกลูกชายพี่ว่า ช่วยดูแลแม่ให้พ่อด้วยนะ อย่าให้ใครมารังแกแม่นะ ถ้าใครมารังแกแม่ก็ให้จัดการได้เลย ถ้าพ่อทำไม่ดีกับแม่ก็ให้ลูกชายจัดการพ่อได้เลย”

“ไม่ดีหรือค่ะ จะสอนให้ลูกทำไม่ดีกับพ่อไม่ได้ค่ะ แล้วเพราะพี่กัณฑ์ไม่มีทางทำไม่ดีกับแพรรหาค่ะ”

“ทำไม่คิดอย่างนั้นละ แพรจำไม่ได้ไม่ใช่หรอ พี่กัณฑ์อาจจะทำร้ายกากกับแพรมากก็ได้”

“ไม่หรอค่ะ” หญิงสาวตอบได้ในทันที “แพรยังจำอะไรไม่ได้มากก็จริง แต่แพรรู้สึกได้ว่าแพรรักพี่กัณฑ์ ตอนนั้นพี่กัณฑ์ก็ใจดีกับแพรมากๆ พี่ดูใส่ใจแพร แพรจะต้องเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดแน่เลย”

แวตานั้นบอกว่าเชื่ออย่างนั้น นั่นทำให้กัณฑ์ยิ่งรู้สึกแย่ เขาอยากบอกความจริงว่าเขาไม่ได้ดีกับเธออย่างนั้น แล้วเธอก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่มีความสุขที่สุด แต่เป็นคนที่น่าสงสารที่สุด

“แล้วแพรได้บอกพี่กัณฑ์มั๊ยค่ะว่า แพรอยากได้ลูกสาวหรือลูกชาย”

“บอกค่ะ” ชายหนุ่มตอบได้เร็วขึ้น เขาเริ่มตระหนักได้แล้วถ้าเขามัวแต่คิดโทษตัวเอง ต่อให้รู้สึกผิดอย่างไรก็คงไม่มีประโยชน์ ถ้าเขาไม่พยายามจะเปลี่ยนแปลง อดีตแก้ไขไม่ได้ แต่อนาคตและปัจจุบันนี้ต่างหากที่สำคัญ “บอกเหตุผลด้วยว่าทำไม แพรลองเดาดูสิคะ ถ้าเป็นแพรตอนนี้จะอยากมีลูกสาวหรือลูกชาย”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้ค่ะ เพราะไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชายก็คือลูกของแพรรกับพี่กัณฑ์ แพรจำอะไรไม่ได้มาก แต่แพรจำความรู้สึกตอนที่รู้ว่าตัวเองท้องได้ค่ะพี่กัณฑ์ รู้ว่าตัวเองดีใจมาก แล้วคิดว่าต้องบอกข่าวดีกับแม่และพี่กัณฑ์”

กัณท์ไม่ได้ประหลาดใจกับสิ่งที่น้องบอก เพราะสำหรับผู้หญิงคนนี้ เขากับแม่ของเธอคือที่หนึ่ง

“แล้วแพรวบอกแม่อีกจะได้ ไปบอกแม่อีก...ไม่ได้สิ แม่ไม่อยู่แล้ว แพรวจะไปบอกแม่ได้อย่างไร...แต่ทำไมแพรวรู้สึกว่าจะไปบอกแม่”

“ปกติถ้ามีเรื่องอะไร แพรวจะไปหาแม่ฝั้นที่สุสาน”

คำพูดนั้นทำให้ใบหน้าอ่อนเยาว์มีรอยยิ้มอีกครั้ง

“แพรวน่าจะยังไม่ได้ไปบอกแม่ เพราะแพรวเพิ่งรู้ว่าท้อง คงจะรอบอกพี่ แล้วค่อยให้พี่พาไปบอกชาวดีที่สุสานแม่ฝั้น”

“งั้นพี่กัณท์พาแพรวไปสุสานแม่ฝั้นหน่อยได้มั๊ยคะ ไปเลยได้มั๊ย แพรวอยากบอกแม่” ถ้ามีชาวดีอะไรเข้ามาในชีวิตเหมือนแพรวจะเป็นอย่างนี้เสมอ กระทั่งวันที่จะไปไหว้แม่ที่สุสาน เมื่อไปถึงก็จะทำความสะอาดป้ายหลุมศพแม่ พร้อมกับหาดอกไม้ไปเปลี่ยนให้ นิ่งคุยเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นในชีวิต “ไม่ได้หรอกคะ”

“ได้สิคะ” กัณท์รีบตอบ “แต่ต้องรอให้คุณหมออนุญาตก่อนนะ วันนี้พี่จะให้คุณหมอตรวจแพรวอย่างละเอียด จะได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับแพรว ทำไมอยู่ๆ แพรวถึงจำอะไรไม่ได้”

เมื่อพูดถึงตรงนี้สีหน้าเหมือนแพรวดูเปลี่ยนไป เธอพยายามคิดหาคำตอบให้แก่พี่กัณท์ของเธอ

“แพรวไม่รู้...” เธอเหมือนเด็กที่กลัวถูกทำโทษ “แพรวไม่รู้ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น...ขอโทษค่ะ”

“น้องแพรว...” กัณท์เอื้อมมือไปแตะแก้มคนที่ทำท่าจะร้องไห้อย่างรู้สึกผิดที่เธอให้คำตอบไม่ได้ “ไม่เป็นไร แพรวไม่ผิด ไม่ต้องขอโทษ คนที่ผิดคือพี่ พี่เป็นคนทำให้เกิดเรื่องนี้ เป็นคนทำให้แพรวต้องขับรถออกมาจากบ้าน...จนเป็นแบบนี้”

“ขับรถออกจากบ้าน?”

เหมือนแพรวทนคำ มีภาพหนึ่งปรากฏขึ้นในหัว แสงไฟ เสียงกระหึ่ม

ของเครื่องยนต์ที่คลอมาทับเสียงสะท้อนของใครบางคนซึ่งสัญญาตามบอกร
ว่าเป็นเสียงของเธอเอง เธอที่กำลังขับรถด้วยความเร็ว รับรู้ได้ว่าเบื้องหลัง
มีสิ่งที่ทำให้เธอตื่นกลัว และเป็นเหตุผลที่ทำให้อยากหนีไปให้ไกล เธอกำลัง
หนีอะไรบางอย่าง บางอย่างทีเลวร้าย

“น้องแพร์! น้องแพร์ครับ มองพี่ ใจเย็นๆ มองพี่!” กัณฑ์สัมผัสได้
ถึงความผิดปกติ น้องตัวเย็นเฉียบและสั่นไปหมด เธอยกมือปิดหูตัวเอง
สีหน้าตื่นกลัว ทั้งที่สายตาเธอมองมาที่เขา แต่ดูราวกับมองไม่เห็นเขาอยู่ตรง
นั้น

“หมอ! หมอช่วยด้วย!” กัณฑ์ร้องเรียกอย่างตกใจ ในขณะที่กอด
หญิงสาวไว้ไม่ให้เธอตื่นหนีจนตกเตียง มืออีกข้างก็เอื้อมไปกดปุ่มเรียก
แพทย์ ตะโกนไปด้วย “ช่วยเมียผมด้วย! ช่วยเมียผมด้วย!”

“ไม่...ไม่จริง...ไม่จริง...แพร์ไม่เอาแบบนี้”

หญิงสาวที่กัณฑ์กอดไว้อย่างคงพวahnสิ่งที่เขามองไม่เห็น แต่เมื่อหนี
ไม่พ้นเธอจึงมีอาการตัวเกร็งและชัก!

“ไม่จริง! ไม่จริง! กรีด--ดดด!”

เสียงกรีดร้องนั้นดังสุดเสียง ก่อนที่เจ้าของร่างบอบบางจะสิ้นสติไป
เป็นจังหวะเดียวกับที่หมอและพยาบาลเข้ามาถึงตัว กัณฑ์ถูกกันออกห่าง แม้
ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในคืนนั้น แต่เขามั่นใจว่าสาเหตุมาจากตัวเขา คำพูดเขา
กระตุ้นให้เหมือนแพร์เป็นอย่างนี้

“คนใช้หยุดหายใจ! เตรียมเครื่องปั๊มหัวใจ!”

อย่าทิ้งพี่ไปแบบนี้ะแพร์...ขอร้องอย่าทิ้งพี่ไป...

ขอโทษ...พี่กัณฑ์ขอโทษ...ขอโทษที่รัก...อย่าทำอย่างนี้

ทั้งที่รู้ว่าการจากไปอย่างนี้มันอาจจะดีที่สุดสำหรับคนที่ต้องเจ็บปวด
เพราะเขา อาจจะทำให้น้องไม่ต้องกลับมาเสียว่าเขาจะทำได้อย่างที่สัญญา
ไหม แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็อยากเห็นแกตัว อยากอ้อนวอนขอโอกาสอีกครั้ง
เขาจะไม่ทำพลาดอีก เพราะเวลานี้เขารู้แล้วว่าหญิงสาวคนนี้สำคัญแค่ไหน

เพียงคิดว่าเธอจะไม่อยู่ตรงนี้ ใจเขาก็แทบสลาย
อย่าทิ้งพี่ไป...ขอร้อง ให้โอกาสพี่
ให้โอกาสพี่ได้แก้ไข...น้องแพรวได้โปรด...อยู่กับพี่

๓

หลังจากช็อกหยุดหายใจไปทีมแพทย์สามารถกู้ชีพเหมือนแพร์กลับมาได้เร็ว ไม่ส่งผลกระทบต่อเด็กในครรภ์ ซึ่งมันทำให้ภรรยาโล่งใจ เขาจัดการย้ายหญิงสาวเข้ารับการรักษที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ ซึ่งมีแพทย์เฉพาะทางที่เชี่ยวชาญด้านการรักษาโรคทางจิตใจ แล้วแพทย์ที่นั่นก็เป็นเพื่อนสนิทของเขา ที่สามารถไว้วางใจได้ว่าดูแลเหมือนแพร์เป็นอย่างดี และสามารถตอบข้อข้องใจของเขาได้เต็มที่

‘น่าจะเป็นการเสียความจำระยะสั้น เป็นกลไกป้องกันตัวเอง เป็นกระบวนการทางจิตใจที่ซับซ้อนซึ่งสอดคล้องกับสัญชาตญาณของมนุษย์ เพื่อให้ตัวเองสามารถอยู่รอดได้ อย่างในกรณีของน้องแพร์ ฟังจากที่แกเล่า เธอน่าจะได้รับผลกระทบทางจิตใจอย่างรุนแรง คนเราถ้าเจอสภาวะแบบนี้ อาจจะฆ่าตัวตายให้พ้นความทรมาน ซึ่งนั่นอาจจะง่ายและเห็นได้บ่อยกว่าการเกิดสภาวะสูญเสียความจำเหมือนที่น้องแพร์เป็น’

คำพูดของวศินทำให้ภรรยาถึงกับร้องไห้คนเดียว เข้าใจสิ่งที่เหมือนแพร์เป็นชัดเจนขึ้น ตั้งแต่ย้ายมาโรงพยาบาลนี้ได้สองวัน น้องยังคงสื่อสาร

อะไรไม่ได้ ตื่นขึ้นมาก็เหม่อลอย เพื่อนเขาบอกว่าเป็นเพราะฤทธิ์ยาที่ช่วยให้คนไข้ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ เพื่อให้สารในสมองได้ปรับตัว ซึ่งเป็นผลดีกับน้องมากกว่าการให้เธอตื่นขึ้นมารับรู้เรื่องที่เธอยังรับมือไม่ได้

‘ถ้าให้ฉันเดา สิ่งที่ทำให้น้องแพรวไม่ฆ่าตัวตาย อาจเป็นเพราะเธอท้อง เธออาจจะนึกถึงลูก แต่เรื่องที่เจอก็สาหัสเกินไป มันก็เลยลงเอยแบบนี้ เธอป้องกันตัวเองโดยการปฏิเสธความจริง ไม่ยอมรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น สภาวะแบบนี้บอกไม่ได้ว่าจะเป็นอย่างนานแค่ไหน อาจจะแค่วันสองวัน เป็นอาทิตย์ เป็นเดือน แต่คิดว่าไม่น่าจะเป็นแบบถาวร’

‘ถ้าเป็นถาวรได้ก็คงดี มีวิธีที่จะทำให้น้องแพรวลืมเรื่องที่ฉันทำร้ายจิตใจน้องตลอดไปมั้ยไอ้หมอ’ นั่นไม่ใช่คำถามเพื่อจะเอาความจริง ก็แค่คิดว่ามันคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับน้อง น้องถูกเขาทำร้ายจิตใจจนต้องเป็นแบบนี้

‘ฉันว่าแกมีคำตอบอยู่แล้ว’ วตินรู้ว่าเพื่อนเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เข้าใจว่ามนุษย์เราเวลาถูกกดดันมากๆ ก็เฟลออกในสิ่งที่เลวร้ายออกไป ‘ฉันไม่ได้อยากซ้ำเติมแกนะกัณฑ์ แต่นี่คือสิ่งที่แกต้องอยู่กับมัน มันคือโทษของแก แกต้องอยู่กับความกลัวที่ว่าเมื่อไหร่น้องแพรวจะจำได้ว่าแกพูดอะไรกับน้อง กลัวว่าน้องจะจำได้ว่าแกทำให้ผู้หญิงที่แกก็รู้ว่บบอบบางที่สุดไปตาย’

‘ตอนนั้นฉันคิดว่าน้องเห็นแก่ตัว ไม่ยอมช่วยชีวิตคน เลยใช้คำพูดกับน้องแรงๆ ทั้งที่สุดท้ายที่น้องไม่ทำอย่างที่ฉันขอก็เพราะปกป้องฉัน เพราะกลัวว่าฉันจะตาย’

ความจริงเรื่องนี้กัณฑ์และวตินได้รู้ตอนที่เหมือนแพรวละเมอ แม้เธอจะถูกให้ยานอนหลับ แต่จิตใต้สำนึกทำให้เธอฝันและพูดมันออกมาให้แพทย์ประจำตัวเธอและสามีรู้ว่าทำไมในวันนั้นเธอเลือกที่จะปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือกัณฑ์

‘ไม่ได้...แพรวคุยกับพ่อไม่ได้...พ่อจะฆ่าพี่กัณฑ์...ถ้ายังทำยุ่งยาก...พ่อจะฆ่าพี่กัณฑ์...แพรวไม่อยาก...ไม่อยากให้พี่กัณฑ์ตาย...พ่อบอกจะฆ่า ถ้า

แพรวพูด...พ่อไม่ให้แพรวยุ่ง...เรื่อง...เรื่องที่พ่อจัดการ...

แม้ไม่ได้ยินสิ่งที่พ่อของเหมือนแพรวพูด แต่การได้รู้ความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกทำให้เขาพอเดาได้ว่า เธอคงเคยไปคุยกับพ่อเรื่องที่พ่อของเธอบังคับกัณฑ์และคุกคามครอบครัวของเขา แต่อาจจะถูกตวาดกลับมา ชูว่าถ้ามันยุ่งยากนัก ก็จะจัดการกับกัณฑ์ให้มันจบๆ ซึ่งมันก็จริง เหมือนแพรวถูกพ่อของเธอรู้เรื่องนี้จริง เธอจึงไม่กล้าไปคุยกับพ่อของเธอ เพราะถ้าเธอทำอีก พ่อจะตัดปัญหาโดยการทำให้กัณฑ์หายไปจากชีวิตเธอ

ทั้งที่ฉันก็รู้ว่าน้องแพรวไม่ใช่คนที่จะคุยกับพ่อได้ ฉันก็ยังเลือกที่จะบีบให้น้องไปทำ กัณฑ์ยังคงโทษตัวเอง ‘พอน้องไม่ทำให้ ฉันก็พูดในสิ่งที่...’

‘มันก็ช่วยไม่ได้ แถถูกกดดัน ชีวิตของปีนกับดารินตกอยู่ในอันตรายแล้วแกก็ไม่รู้ว่าน้องแพรวถูกพ่อชู่ไว้’ วณิยกมือบีบไหล่ให้กำลังใจเพื่อนที่นั่งเฝ้ากรรยาของเขาไม่ยอมห่างไปไหน โทษตัวเองได้นะกัณฑ์ แล้วจำเป็นบทเรียน แต่แกรู้ชั้มัยว่าคนเราย้อนกลับไปแก้คำพูดตัวเองไม่ได้ ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ แต่ยังมีสิ่งที่แก้ทำได้ ถ้าแกบอกว่ารักน้องแพรวก็ทำให้เธอเห็น เพราะยังเฝ้ารอการกระทำมันก็สำคัญกว่าคำพูด ถ้าแกทำให้น้องแพรวเห็นว่าแगरักเธอ คำพูดหลุดปากเพราะความโกรธของแกในวันนั้น มันจะไม่สามารถทำร้ายน้องแพรวได้อีก’

นั่นคือคำแนะนำจากแพทย์เจ้าของไข้ในฐานะเพื่อนที่ทำให้กัณฑ์เริ่มมองเห็นทางออก เขาจะเอาเหมือนแพรวคนเดิมกลับมาให้ได้ ถ้าเขาสามารถทำให้เหมือนแพรวที่อยู่ตรงหน้ารับรู้ว่าเขารักเธอ ไม่ว่าอดีตจะเลวร้ายแค่ไหน ก็จะไม่สำคัญอีกต่อไป ในเมื่อปัจจุบันนี้มีเขา ผู้ชายที่ตระหนักได้แล้วว่าเธอสำคัญแค่ไหน

...

“โง่...” กัณฑ์ขยับเข้าหาคนที่เพิ่งรู้สึกตัวและลืมตาตื่น “อรุณสวัสดิ์ครับน้องแพรว”

หักท่ายออกไปแล้วก็เฝ้าลุ้นปฏิกิริยาของคนที่เขาขมมือลุ่มคิระชะ

สายตากำลังไฟกลั๊บหน้าของเขา เธอยังคงลืมตาไม่เต็มที ยังมีนง จิ่งหลับตาไปอีกครั้ง ก่อนจะลืมตาขึ้นมาใหม่ ในขณะที่กัณฑ์ยังคงแสดงความอ่อนโยนให้น้องได้เห็นผ่านรอยยิ้มของเขา เขาลุ้นจนไม่รู้ตัวว่าเปลวกลั๊บหายไป

“พี่กัณฑ์...” คำเรียกชื่อของเหมือนแพรเหมือนช่วยยกภูเขาออกจากอก กัณฑ์ขยับเข้าไปจูบหน้าผากเธอ ทำให้มือเปลวไปโดนแผลตรงหัวคิ้วที่แตกและติดพลาสติกไว้ ส่งผลให้เธอทำหน้าเหยเกเพราะเจ็บ

“ขอโทษ...ขอโทษ น้องแพรเจ็บหรือครับ”

เธอส่ายหน้า แล้วมองไปรอบๆ ห้อง มีความงงเล็กน้อย “พี่กัณฑ์ขอบคุณมอริยังคะ คุณหมอตรวจแพรเสร็จเรียบร้อยแล้ว แพรอยากไปไหว้แม่แล้ว แพรอยากบอกข่าวดีแม่แล้วค่ะ แพรอยากไปเจอแม่ แพรอยากจำแม่ให้ได้ ระหว่างทางพี่กัณฑ์ก็ช่วยเล่าเรื่องของแพรด้วยนะคะ แพรอยากจำตัวเองได้ด้วย แพรก็อยากจำความรักของเราได้”

คำพูดนั้นของเหมือนแพรบอกกัณฑ์ว่าน้องตื่นมาด้วยความทรงจำใหม่

“ทำไมทำหน้าแบบนั้นคะ” แบบนั้นที่เหมือนแพรว่าคือสีหน้าตกใจปนงุนงง

พอถูกทักกัณฑ์ก็ปรับสีหน้าใหม่เป็นยิ้ม ทำให้หญิงสาวยิ้มตาม

“ไม่ต้องเครียดนะคะพี่กัณฑ์ ไม่ต้องทำหน้ายุ่งนะ แพรสัญญาว่าจะพยายามจำพี่กัณฑ์ให้ได้เร็วๆ ค่ะ”

กัณฑ์ไม่ได้พูดอะไรนอกจากดึงตัวหญิงสาวขึ้นมากอดไว้หนึ่งๆ ขณะก้มจูบที่หัวไหล่เธอ ท่าทางนั้นของเขาเกิดขึ้นเพราะรู้สึกโล่งใจ ไม่ได้มีความหมายอะไรมากมาย แต่ทำให้คนที่โดนกอดทำหน้างง พยายามตีความหมายของการกอดแบบนี้

กอดที่เธอรู้สึกว่าการกอดนั้นเธอ ต้องการให้ปลอบ เธอจึงกอดตอบแล้วลูบหลังพี่เขาๆ

“ไม่เป็นไรนะคะพี่กัณฑ์ ไม่เป็นไรค่ะ...แพรวเข้าใจ...น้องแพรวเข้าใจ
นะค่ะ”

คำพูดนั้นทำให้กัณฑ์กระชับอ้อมแขนแน่นขึ้น เขาจดจำคำพูดประจำ
ของน้องได้

“พี่กัณฑ์รักน้องแพรวนะค่ะ ขอบคุณที่น้องแพรวกลับมา...กลับมาให้พี่
ได้แก้ไข ขอบคุณนะค่ะ...ขอบคุณนะค่ะที่รักของพี่กัณฑ์”

เหมือนแพรวอิงไปกับคำพูดนั้น น้ำตาไหลอย่างไม่รู้ตัว รู้สึกว่ามันคือ
สิ่งที่เธอรอคอย เธอมีคำพูดมากมายที่จะบอกเขา แต่ก็เลือกเงียบไป กอด
พี่ตอบแล้วยิ้ม...ยิ้มอย่างมีความสุข ก่อนที่ท้องของเธอจะร้องจ๊อกๆ เสียง
ร้องทำให้เธอยิ้มขึ้นๆ เมื่อกัณฑ์คลายอ้อมกอดมามองเธอด้วยสีหน้าเย้า
หยै แหวตาเอ็นดู เป็นแวตาทาที่ทำให้เหมือนแพรวคุ้นเคย ทำให้เธอสบายใจ
และค่อยๆ เผยความเป็นตัวเองออกมา

“ขอโทษค่ะ ทำไมแพรวหิวจัง...” หน้าอาการโดยการทำเป็นมองท้อง
ตัวเอง “สงสัยลูกจะหิวค่ะ ก่อนที่พ่อกัณฑ์จะพาแม่แพรวไปเจอคุณยาย แม่
แพรวว่าพ่อกัณฑ์ต้องหาอะไรให้แม่แพรวกินก่อนนะค่ะ”

“ได้เลยครับ เดี่ยวกินข้าวเสร็จ พ่อกัณฑ์จะพาหนูกับแม่ไปเจอคุณ
ยายนะ” กัณฑ์ดูผ่อนคลายลงกับคำพูดนั้น เขาดึงน้องเข้ามาจูบที่กลาง
กระหม่อม ก่อนจะนึ้กอะไรได้ “แต่ก่อนอื่น คงต้องถามไ้หม่อนก่อนว่ามัน
จะอนุญาตให้คนไข้ออกไปข้างนอกได้รึยัง”

“ไ้หม่อ?” เหมือนแพรวทำหน้าง “ทำไมพี่กัณฑ์เรียกคุณหม่ออย่าง
นั้นคะ ไม่สุภาพเลย”

“จ้า...” กัณฑ์ดูสบายใจขึ้น ต่อไ้ยังจำไ้ไม่ได้ แต่เหมือนแพรวก็ไ้ไม่ได้
ต่างไปจากเดิมเลย เมื่อก่อนน้องก็เคยว่าเขาที่เรียกวาคินแบบนี้ “รู้แล้วครับ
คุณหนูเหมือนแพรว แต่คนนี้ขอไ้ว้คน ขอเรียกไ้หม่อนนะ เพราะไ้หม่อคือ
เพื่อนสนิทที่...อยาการู้จักมั้ยคะ ไ้ว้พี่แะนนำไ้รู้จักกันะ”

“ไ้หม่อ...เอ่อ แพรวหมายถึงพี่หม่อเป็นคนยังไ้งคะ ใจดีมั้ยคะ”

“ไม่เลย ทั้งปากร้าย ปากเสีย พุดแรง” คำอธิบายทำให้คนใช้ของคุณหมอน้ำเสีย ก่อนที่กัณฑ์จะหันไปเห็นเลยรีบพลอบ “ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัว ไอ้หมอเป็นแบบนี้กับคนอื่น แต่กับน้องแพรว ไอ้หมอใจดีมากๆ ไม่ต้องกลัวนะค่ะ”

“ไม่เอาค่ะ พี่กัณฑ์ต้องออกไปค่ะ”

วคินที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาในห้องพักพื้นของเหมือนแพรว หันไปทางโชนห้องน้ำตามเสียงโวยวายของหญิงสาว หันได้เห็นภาพชวนยั้ม

นั่นคือกัณฑ์กำลังถูกรยารุนหลังออกมาจากห้องน้ำ ชายหนุ่มมีอาการผื่นตัวไว้ แต่เมื่อเห็นคนน้องออกแรงดันก็กลัวเธอจะลื้มจึงยอมขยับออกมาจนพ้นประตูห้องน้ำ ถึงตอนนี้เธอก็กลับเข้าไป ทำท่าจะปิดประตู เขาก็รีบสอดขาเข้าไปขวาง กันไม่ให้น้องปิดประตู พร้อมกับเจรจา

“ออกไปได้แล้วค่ะ แพรวดูแลตัวเองได้ พี่กัณฑ์อย่าเป็นคนพุดไม่รู้เรื่องลึคะ”

“พี่ไม่ใช่คนพุดไม่รู้เรื่อง น้องแพรวต่างหากพุดไม่รู้ฟัง พี่ปล่อยให้พี่แพรวอยู่คนเดียวไม่ได้ เกิดเป็นลมเหมือนเมื่อเช้าอีกจะทำไม ไม่รู้ละ ยังไงพี่ก็ไม่ให้น้องแพรวเข้าห้องน้ำคนเดียว”

“แพรวบอกว่าหายแล้วไงคะ แพรวไม่เวียนหัวแล้ว พี่กัณฑ์อย่าทำเหมือนแพรวเป็นคนป่วยลึคะ” หญิงสาวว่า แต่อีกคนก็ไม่ยอมฟัง ยังคงไม่ยอมให้เธอปิดประตูง่ายๆ เธอจำต้องออกมาเจรจา แล้วสายตาก็หันมาเห็นคนช่วย “พี่หมอคะ ช่วยคุยกับพี่กัณฑ์หน่อยลึคะ บอกหน่อยว่าแพรวไม่ได้เป็นอะไรแล้วจริงๆ”

“มาก็ดีเลยไอ้หมอ มาจัดการคนใช้ของแกหน่อย ดื้อไม่ยอมฟัง ฉันบอกว่าจะเข้าไปช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ก็ไม่ยอม ไม่รู้รีใจว่าตัวเองป่วยอยู่ เมื่อก็เข้าห้องน้ำก็ล็อกห้อง ฉันเรียกตั้งนานกว่าจะเปิด นี่ยังจะเข้าไปล็อกอีกรอบ จัดการคนใช้จอมดื้อของแกเลย”

“เป็นเอามาก” วคินพึมพำ “พูดยากพูดเย็นจริงๆ”

กัณฑ์พยักหน้าอย่างเห็นด้วย “เห็นมัย ไ้หมอยังบอกว่าน้องแพรนะ เป็นเอามาก ไหนเมื่อก็บอกไ้หมว่า ขอขอบคุณะคะพี่หมอที่ช่วยดูแลแพร แพรจะเชื่อฟังพี่หมอ จะได้หาย จะได้จำทุกอย่างได้ไวๆ ยังไม่ทันไร เป็นไงล่ะ ตีอกับพี่ โดนไ้หมว่าเลย”

“แกนะ!” วคินแน่น้ำ “ฉันหมายถึงแกนะ เป็นเอามาก พูดยากพูดเย็นจริงๆ”

ถึงตอนนีเหมือนแพรหัวเราะตลก คนเพิ่งรู้ว่าถูกเพื่อนว่ากำลังจะอ้าปากแย้ง แต่นายแพทย์หนุ่มปากไวกว่า พูดสวนไปก่อน

“น้องแพรพูดถูกแล้ว คนท้องไม่ใช่คนป่วย มานี่เลยมา ให้ฉันอบรมอีกรอบ ที่พูดกรอกหูไปก่อนหน้านี้ ไม่ได้เข้าใจเลยมัย” เมื่อการาบเพื่อนได้วคินก็หันไปหาหญิงสาวที่ทอมยืมขำสามีตัวเอง “น้องแพรไปทำธุระเถอะจะเดี๋ยวพี่จัดการปรับทัศนคติไ้คุณพ่อมือใหม่นี้ให้”

“ฉันฝากด้วยนะคะ” เหมือนแพรบอกนายแพทย์หนุ่ม ก่อนจะหันมายืมให้สามีที่ยืนอึ้ง ไม่กล้าห้ามเธอ แต่ก็ยังห่วง “แพรขอเวลาไม่เกินสิบนาทีนะคะ”

“ไม่ต้องรีบนะน้องแพร ถ้ามีอะไรก็เรียกพี่ ห้ามลืกล็อกประตูนะ” บอกออกไปอย่างนั้น แต่ก็ไ้ยินเสียงล็อกประตู “น้องแพร บอกว่าอย่าล็อกประตูไงครับ”

“ถ้าไม่ล็อกพี่กัณฑ์ก็เปิดเข้ามาได้สิคะ พี่กัณฑ์ไปรอแพรที่โซฟาได้แล้ว ไม่ต้องมานั่งอยู่หน้าห้องนี้นะ”

“ไม่ได้ ถ้าพี่ไปไกลขนาดนั้น เกิดแพรเป็นอะไร พี่ก็ช่วยไม่ทันสิ อย่าเตือนะแพร มาเปิดประตูเลย” ไม่มีท่าทีว่าคนในห้องน้ำจะทําอย่างทีบอก ชายหนุ่มก็ยิ่งไววาย “น้องแพร พี่บอกให้มาเปิดประตูให้พี่”

“ไม่ค่ะ!”

“จะมอมมาอย่าทำไม่เหี้ย เราเป็นสามีมรรยากันนะ มันใช้เรื่องที่จะ

มาอายุพี่มัย ระหว่างเราไม่มีอะไรต้องอายุแล้ว พี่เห็นแพรทุกซอกทุกมุมแล้ว”

“พี่กัณฑ์! พุดอะไรคะ” ว่าเสียงดังอย่างตกใจ “เอาเป็นว่ายังไงแพรก็ไม่ให้พี่กัณฑ์เข้ามา ไปคอยกับพี่หมอละ”

กัณฑ์ทำท่าจะแย้ง แต่ก็ต้องตกใจเมื่อหันมาเห็นวศินทำท่าจะเชกหัวเขา ขณะมองด้วยสายตาว่าถ้าเขาไม่หยุดเป็นได้โดนเชกหัวเรียกสติแน่ ถึงตอนนี้ชายหนุ่มก็ต้องยอมลงให้ เดินตามเพื่อนไปนั่งคุยกันที่โซฟาอย่างเสียไม่ได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงจะเผลอมองไปที่หน้าประตู นั่งยังไม่ทันจะถึงครึ่งนาทีก็ทำท่าจะลุกไปใหม่

“ไม่ต้องเลย นั่งลง”

“ขอฉันไปดูน้องก่อน แกก็เห็นไม่ใช่เหรอว่าเมื่อเช้าน้องวูปตอนจะเลือด แล้วตอนกินข้าวก็อ้วกใหญ่เลย แล้วคุณหมอก็บอกว่าให้ฉันดูแลน้องแพรให้ดี ช่วงนี้ห้องอ่อน ถ้าเกิดน้องมีอาการเหมือนวันก่อนอีกล่ะ ถ้าอยู่ๆ น้องช็อกแล้วหยุดหายใจไปอีกล่ะ...ทำไม แกอย่าใช้สายตาแบบนั้นมองฉันนะไว้ย มีอะไรก็ว่ามา”

“รู้ตัวมัยว่าแกเป็นเอามาก” วศินว่า ปล่อยให้เพื่อนคิดตาม “อะไรที่มากไปก็ไม่ดี ฉันให้แกดูแลน้องแพร แต่ก็ไม่ได้ให้แกทำขนาดนี้”

วศินได้คุยเรื่องนี้กับกัณฑ์ไปรอบหนึ่งแล้วเมื่อช่วงเช้า ตอนที่เหมือนแพรเริ่มมีอาการแพ้ท้อง หญิงสาวมีอาการวูบหลังถูกเจาะเลือดเกือบล้มหัวกระแทกพื้น ดีที่เขาคว้าตัวเธอได้ทัน แต่กระนั้นมันก็ทำให้คนกลัวเสียกรรยถึงกับหลอน แทบไม่อยู่ห่างเธอ คอยประคอง เฝ้ามองตลอดเวลา และปรึกษาเขาให้เช็กละเอียดอีกที ไม่เชื่อว่าจะแค่อาการแพ้ท้อง

“เมื่อเข้าก็ดำไปรอบแล้ว นึกว่าจะเข้าใจ”

“ฉันเข้าใจ แต่ฉันบังคับตัวเองไม่ได้...” ถึงตอนนี้กัณฑ์ยอมผ่อนลงหายใจ “ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองจะบ้า ฉันทำไปโดยที่ไม่รู้ตัว ยังใจหายอยู่เลยนะไว้ยที่อยุ่ๆ น้องแพรก็วูบอย่างเมื่อเช้า ดีที่ฉันมองน้องอยู่ ถ้าฉันไม่มอง

คว่ำตัวน้องไม่ได้ละ ถ้าเกิดน้อง...”

วคินไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย แต่เขารับรู้ได้ว่าเพื่อนหวาดกลัว
“ตอนแรกฉันคิดว่าจะตามใจน้องพาออกไปข้างนอก แต่พอมาเห็น
น้องรูป ฉันก็กลัว...ถ้าเกิดอยู่ข้างนอกแล้วน้องเป็นอะไร ถ้าน้องไปเจอแม่
แล้วเกิดทำอะไรได้ เกิดน้องช็อกอีกละ เกิดน้องหยุดหายใจอีกละ...แค่คิด
ว่าน้องจะเป็นอะไร ฉันก็รู้สึกว่าจะตัวเองจะรับไม่ไหว ไม่ใช่รู้สึกผิดนะไว้อย
ไอ้หมอ ฉันแค่ไม่อยากเสียน้องแพร์”

วคินที่นั่งฟังเพื่อนอยู่เงียบๆ รอจนเพื่อนเงยหน้าขึ้นมาสบตา

“ฉันเข้าใจว่าแกกลัวอะไร แต่แกจะเอาความกลัวมาตีกรอบการใช้
ชีวิตของน้องแพร์ไม่ได้ ก่อนหน้านั้นฉันก็กังวลบ้างนะ แต่หลังจากที่ฉันได้พูด
คุยกับน้องแพร์ ฉันว่าน้องจะไม่ใช่เป็นไร”

ต่อให้เพื่อนพูดอย่างนั้น แต่ก้นกบก็ยังหวั่น

“ใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์ พาน้องไปรู้จักตัวเองแล้วก็รู้จักแกด้วย
เพราะตอนนี้ฉันว่าน้องยังไม่รู้จักสามีตัวเองเท่าไร เรียกว่าไม่ยอมรับเลย
ถูกกว่า”

“แกหมายความว่าไง”

“แกบอกน้องว่าแกคือสามีใช่ปะ” วคินถามสิ่งที่ก้นกบเริ่มกังวล “ฉัน
ว่าน้องไม่ได้คิดว่าแกคือสามีนะ น้องมองแกเป็นคนอื่น ไม่อย่างนั้นน้องก็
คงไม่ไล่แกออกมาจากห้องน้ำหรอกวะ หรือว่าไม่จริง?”

คำถามนั้นทำให้ก้นกบหงุดหงิดขึ้นมาทันที เพราะมันคือความจริง
เหมือนแพร์ยอมให้เขากอด ยอมให้จูบหน้าผาก จูบเปลือกตา ให้สัมผัสตัว
ได้ก็จริง แต่เธอจะเป็นหน้าหนีถ้าเขาจะจูบที่ริมฝีปาก ไม่ยอมให้เขาช่วย
เปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่ให้เขาสัมผัสเธออย่างที่มีสามีควรได้ทำ

“ฉันว่ามันต่างหากคือสิ่งที่แกต้องกังวลมากกว่ากลัวน้องแพร์จะช็อก”
วคินบ่นปากบอกเพื่อนในขณะที่เหมือนแพร์ที่เปลี่ยนชุดเสร็จเปิดประตูออก
มาจากห้องน้ำ “ฉันว่าถ้าสถานการณ์ยังเป็นแบบนี้ คินนี่ถ้ากลับบ้าน แกได้

โดนไล่ให้ไปนอนอีกห้องแน่ๆ น้องแพรไม่ยอมให้เกนอนด้วยแน่ๆ ฉันกลัว
พังงเลย”

ใครบางคนหน้าซีด หันหน้าไปหาคนที่เดินเข้ามาทัก

“เสร็จแล้วค่ะ ขอโทษที่ให้รอนาน ไปกันได้รึยังคะ” หญิงสาวพูดกับ
สองหนุ่ม ก่อนจะหันหน้ามาเจอใครบางคนที่ยกกับสิ่งที่เพื่อนหมอบอก
เมื่อครู่ “พี่กัณฑ์เป็นอะไรคะ ทำไมหน้าซีดแบบนั้นคะ”

“แม่ขา...น้องแพรมาเยี่ยมค่ะ”

นั่นเป็นคำพูดประโยคเดียวที่เหมือนแพรพูดกับป้ายหน้าหลุมศพที่
ระบุชื่อ ‘เหมือนฝัน’ ตั้งแต่เมื่อสิบนาทีก่อน หลังจากที่เธอนั่งลงกับพื้นหญ้า
แล้ววางช่อดอกไม้ให้แม่ ซึ่งกัณฑ์ที่อยู่ข้างๆ น้องไม่ห่างก็ไม่ได้แปลกใจ
เพราะความที่ยังจำอะไรไม่ได้มากทำให้เธอไม่รู้จะพูดอะไร แต่ถ้าเป็นเมื่อ
ก่อน น้องจะมีเรื่องราวมาเล่าให้แม่ของเธอฟังอย่างไม่รู้เบื่อ แทบทุกเรื่อง
ที่เกิดขึ้นในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องเดิมๆ

‘ขอโทษที่ไม่ได้มาหาแม่เกือบเดือนเลยนะคะ แต่แม่คงไม่โกรธแพร
นะคะ เพราะแม่รู้อยู่แล้วว่าร้านดอกไม้ของเราจะยุ่งช่วงเดือนแห่งความรัก
พี่กัณฑ์จะพาแพรมาหาแม่ตั้งแต่อาทิตย์ก่อน แต่แพรขอเลื่อนมาอาทิตย์นี้
เองค่ะ แม่อย่าโกรธพี่กัณฑ์นะคะ พี่กัณฑ์ไม่ได้ผิดสัญญากับแม่เรื่องที่จะ
พาแพรมาหาแม่บ่อยๆ แพรอยากช่วยพี่ๆ ที่ร้านจัดดอกไม้ส่งให้ลูกค้า
เยอะๆ...

‘วันก่อนแพรเจอเคสน่ารักอีกแล้วค่ะ มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาใน
ร้านพร้อมกระปุกออมสินค่ะ บอกว่าให้เราจัดช่อดอกไม้ให้เขาหน่อย เขาจะ
เอาไปให้แม่ในวันครบรอบแต่งงานของพ่อกับแม่ ทุกปีพ่อจะเป็นคนซื้อ
ดอกไม้ให้แม่ แต่ปีนี้ลูกชายมาซื้อเพราะอะไรแม่รู้มั๊ย...เพราะพ่อเขาเพิ่งเสีย
ค่ะ น้องบอกว่าแม่เศร้ามาก น้องอยากให้แม่ดีใจ น้องอยากได้เป็นดอก
ทานตะวันค่ะ แต่ดอกทานตะวันของเราก็ดำหมด แล้วมาช่วงร้านกำลังจะปิด

วันนั้นโชคดีที่พี่กัณฑ์มารับแพรวพอดี พี่กัณฑ์เลยเป็นธุระไปหามาให้ค่ะ แม่รู้มัยว่าพี่กัณฑ์ไปเอามาจากไหน...พี่กัณฑ์เล่าให้แม่ฟังลึคะ แม่ต้องไม่เชื่อแน่ๆ'

'ไปเอาที่บ้านคุณแม่ผมครับ เป็นดอกทานตะวันที่ยื่นปลุกไว้เลยไปขอแบ่งมาสามดอก'

'อย่างพี่กัณฑ์ทำไมเรียกขอแบ่งคะ เรียกขโมย แพร่รู้ว่าพี่หลังว่าพี่กัณฑ์ไม่บอกใคร ขับรถไปถึงก็ตัดดอกไม้มาให้แพรเลย ถ้าแพรรู้แต่แรก แพร่คงไม่ให้พี่กัณฑ์ทำ ยิ่งรู้ว่าดอกไม้เหล่านั้นมีคุณค่าทางจิตใจกับปิ่น แพร่ยิ่งรู้สึกแย่ ดอกทานตะวันพวกนี้ปิ่นกับแฟนเขาช่วยกันปลุกค่ะ พอโดนตัดเขาเลยโกรธมาก โทร. มาเอ็ดพี่กัณฑ์ใหญ่เลย แพร่กำลังจะขอโทษ แต่พี่กัณฑ์ห้ามไว้ไม่ให้บอกว่าเอามาให้แพร'

เหตุผลที่ไม่ให้บอก ต่อให้กัณฑ์ไม่พูดออกมา เหมือนแพรก็รู้ว่ามันจะทำให้เรื่องบานปลายไปกันใหญ่ เพราะคนที่บ้านกัณฑ์ส่วนใหญ่ไม่มีใครชอบเธอ ต่อให้พวกเขาไม่พูดออกมา แต่เหมือนแพรก็รู้สึกได้ เธอจึงค่อนข้างห่างกับครอบครัวของสามี นานครั้งจึงจะกลับบ้านหลังนั้น

'แพรรู้สึกผิดกับเรื่องนี้ แต่พี่กัณฑ์บอกว่าไม่เป็นไร พี่กัณฑ์จะไปขอโทษปิ่นเอง เรื่องจัดดอกไม้ให้น้องคนนั้นสำหรับแพรเป็นเรื่องที่ดีค่ะ แพร่ไม่รับค่าดอกไม้ น้องขอบคุณ แพร่เลยบอกน้องว่าถ้าจะขอบคุณก็ขอบคุณเจ้าของดอกทานตะวัน ขอให้น้องช่วยอวยพรให้ปิ่นมีความสุข ขอให้สมหวังในรัก ขอให้ได้คนรักกลับมา เพราะมันคงจะทำให้ปิ่นมีความสุข แต่พี่กัณฑ์บอกว่าถ้าอยากอวยพรให้ปิ่น ให้อวยพรขอพรให้ปิ่นมีความสุขให้ได้ไม่ว่าจะดีกว่า มันจะดีกว่าได้อย่างไร ต้องได้รักตอบสิถึงจะดีที่สุด คนสองคนรักกันก็ควรได้อยู่ด้วยกัน แล้วพี่กัณฑ์บอกเองว่านั่นเป็นรักแรกของปิ่นด้วยนะ'

'เด็กน้อย...ไม่ต้องทำหน้าที่เศร้าเลย จะเอาเรื่องปิ่นมาใส่หัวตัวเองทำไม'

‘ก็แพรวเศร้า แพรวอยากให้ปิ่นมีความสุขเหมือนแพรวที่ได้สมหวังกับรักแรก แพรวได้อยู่กับพี่กัณฑ์ ได้แต่งงาน ถึงแม่แพรวจะเข้ากับคนที่บ้าน พี่กัณฑ์ไม่ได้ แต่แพรวก็โชคดีที่พี่กัณฑ์สามารถจัดการให้เราได้อยู่ด้วยกันได้ แพรวเลยเชื่อว่าปิ่นก็ควรได้โอกาสแบบนั้นด้วยละ’

มีความแตกต่างที่กัณฑ์สัมผัสได้ระหว่างการอยู่กับเหมือนแพรวกับคนในครอบครัวเขา ความแตกต่างที่ทำให้เขาค่อยๆ เปลี่ยนความรู้สึกที่มีให้ภรรยา จุดเริ่มต้นของการแต่งงานอาจไม่ใช่ความรัก เขาไม่ได้รับรู้ผู้หญิงคนนี้ เขามีคนที่รักอยู่แล้วและตั้งใจจะแต่งงานกัน

แต่สุดท้ายก็ไม่ได้แต่ง ไม่ใช่เพราะเขาไม่ยอมแต่ง ไม่ใช่เพราะเขาหมดรักเธอ ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีความทะเยอทะยาน คิดจะเกาะชายกระโปรงลูกสาวนักการเมืองคนดัง คนที่สามารถซัพพอร์ตครอบครัวเขาได้ แม่ผู้ชายคนนั้นจะมีข่าวเสีย มีภาพลักษณ์ไม่ดี แต่สุดท้ายผู้ชายคนนั้นก็มีอำนาจ มีเงิน แล้วเขาก็ต้องการทำให้ภรรยาของเขาที่ป่วยหนักสมหวังจากไปอย่างหมดห่วง จึงได้เดินมายื่นข้อเสนอให้ครอบครัวเขา

‘เหมือนฝันมีเวลาไม่ถึงหกเดือน ทำให้เมียฉันมีความสุข ทำให้เมียฉันเห็นว่าลูกสาวของเธอสมหวังกับรักแรก ได้แต่งงานกับคนดี ทำแค่นั้นแล้วพวกคุณจะได้ทุกอย่างที่หวังจะได้จากผม’

กัณฑ์ปฏิเสธออกไปในทันที แต่ดูเหมือนผู้ชายคนนั้นจะไม่จบ เขาทำบางอย่างกับครอบครัวคนรักของเขา จนดารินเดินมาพูดถึงที่ทำให้เขาใจสลาย รู้สึกผิดหวังกับผู้หญิงที่เขาคิดว่ารู้จักเธอดีพอ

‘รินจะรอกัณฑ์ รอวันที่กัณฑ์เป็นอิสระ รอวันที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน สร้างครอบครัว เป็นพ่อและแม่ให้ลูกของเรา ไม่ว่าจะนานเท่าไร หรือต่อให้รินต้องเป็นเมียน้อย ต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ รินก็ยินดี...กัณฑ์...อย่ามองรินแบบนั้น รินไม่ได้อยากเป็นแบบนี้ แต่ถ้าเราไม่ทำแบบนี้ ถ้ากัณฑ์ไม่ยอม พ่อของเหมือนแพรวก็บีบครอบครัวเราเพื่อให้เขาได้ในสิ่งที่ต้องการ...กัณฑ์ก็รู้ว่าเขาทำได้ทุกอย่าง...ขอร้องนะกัณฑ์ ช่วยครอบครัวรินด้วย...ช่วย

พูดอะไรออกมาหน่อยได้มั้ย ก็นั่นอย่าเอาแต่เงียบได้มั้ย อย่ามองรินอย่างผิดหวังแบบนี้

‘แล้วรินเคยนึกถึงผู้หญิงคนนั้นมั้ย’

‘ทำไมรินต้องนึกถึงเธอด้วย เธอก็ไม่ได้เป็นคนดีนักหรอก ถึงปล่อยให้พ่อมาบังคับให้ผู้ชายที่ตัวเองแอบชอบมาแต่งงานด้วย รินไม่เชื่อว่าเด็กคนนั้นจะไม่รู้ รินรู้ว่าเหมือนแพรแอบชอบกัณฑ์มาตั้งนาน แต่ที่รินไม่รู้คือเด็กคนนั้นเป็นลูกของผู้ชายสารเลวนั่น! มันก็เลวทั้งพ่อทั้งลูกนั่นแหละ’

‘เหมือนแพรไม่ได้เป็นแบบนี้’ กัณฑ์บอกสิ่งที่เขารู้ แต่ดาร์รินส่ายหน้าปฏิเสธ ‘ผมจะไม่ทำร้ายเหมือนแพร ถ้าผมตัดสินใจว่าแต่งงานกับใครสักคน ผมจะไม่มีวันทำเรื่องที่ผิดอย่างการสวมเขาให้เธอ ฟังอย่างนี้แล้วรินจะเอา ยังไง ยังจะให้ผมแต่งงานกับเหมือนแพรอีกมั้ย’

ดาร์รินไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่แววตาของเธอได้ตอบคำถามของกัณฑ์

‘ได้...ถ้าการแต่งงานนี้จะช่วยสองครอบครัว ผมจะยอมแต่งงานกับเหมือนแพร’ กัณฑ์เจ็บปวด แล้วเขาก็คิดว่าดาร์รินคงรู้สึกเช่นเดียวกัน

แต่กลายเป็นว่าหญิงสาวยิ้มออกมา ยิ้มที่ทำให้เขาใจสลาย แม้เธอจะเข้ามากอดเขาไว้ก็ตาม

‘แต่ก่อนที่ผมจะทำอย่างนั้นได้ เราคงต้องจบกันแค่นี้...เราเลิกกันเถอะนะดาร์ริน...เราต่างคืนอิสระให้กัน นับตั้งแต่วันนี้เราไม่ใช่คนรักกันอีกแล้ว...ลาก่อน ผมขอให้คุณโชคดี’

ในวันนั้นดาร์รินคิดว่ากัณฑ์เพียงแค่พูดประชดเธอ นั่นอาจรวมถึงครอบครัวของกัณฑ์ด้วย ทุกคนต่างคิดกันว่าเวลาจะทำให้ทุกอย่างดีขึ้น ไม่มีผู้ชายที่ไหนจะทนอยู่กับผู้หญิงที่ไม่รักได้ ต่อให้เป็นคนที่คิดต้อย กัณฑ์ก็ตาม แม้แต่ตัวดาร์รินเองก็เชื่อมั่นว่ากัณฑ์รักเธอเกินกว่าจะมีชีวิตอยู่โดยไม่มีเธอได้

‘ไม่ต้องห่วงหรอกนะตากัณฑ์ลูก แม่เกริ่นกับผู้ชายคนนั้นแล้ว แม่

บอกว่าลูกแม่ไม่ได้รักลูกมัน คนไม่รักกัน ก็ไม่รู้ว่าจะอนาคตจะอยู่ด้วยกันได้นานแค่ไหน ถ้าวันหนึ่งลูกกับน้องเด็กเหมือนแพรวนั่นไปกันไม่รอด ก็หวังว่าทางเขาจะเข้าใจ ไม่ถือว่าเป็นความผิด รู้มัยไฉ่ช่วงนั้นพูดว่าไง มันบอกว่ามันไม่ได้มองไกลขนาดนั้น มันขอแค่ช่วงที่เมียมันยังอยู่ ทำให้เมียมันมีความสุข เมียมันคิดว่าลูกเป็นคนดี ลูกสาวมันจะได้สามีดี มันเชื่ออย่างสนิทใจว่าลูกจะไม่ทิ้งลูกสาวมัน...ตัวพ่อมันก็คงไม่ได้รักลูก กรรมของมัน แต่ก็สมน้ำหน้าแล้วละ'

กัณฑ์เหนือที่จะฟังและอธิบายสิ่งที่เขาตั้งใจจะทำ เขาตั้งใจจะใช้ชีวิตอยู่กับเหมือนแพรวจริงๆ ไม่ได้มีแผนอย่างที่เคยคบกับเธอ เขามีใจจะรักเหมือนแพรว เพราะเขารู้จักเธอและแม่ของเธอดี รู้ว่าสองแม่ลูกคือคนที่จิตใจดี สิ่งที่ว่าลุ่มนวลสุระเชษฐ์ทำไม่เกี่ยวข้องกับพวกเธอ ผู้ชายคนนั้นแค่อยากให้ผู้หญิงที่เขารักสมหวัง แต่ความที่เขาคิดว่าเป็นคนหยาบกระด้างจึงคิดได้เท่านั้น คิดแต่จะให้ภรรยาจากไปอย่างหมดหวัง จนลืมนึกถึงลูกสาวที่หวาดกลัวพ่อมาก ไม่ว่าพ่อสั่งให้ทำอะไรก็พร้อมจะทำ

“แม่ขา...” เสียงพูดของเหมือนแพรวเรียกสติกัณฑ์ออกมาจากภวังค์ ความคิด “ขอโทษนะคะที่แพรวจำแม่ไม่ได้ แพรวพยายามนึกแล้ว แต่แพรวก็คิดอะไรไม่ออกเลย แต่แม่ไม่ต้องห่วงนะคะ พี่หมอลิ้นบอกว่าแพรวมีโอกาสหาย สมองแพรวไม่ได้รับการกระทบกระเทือนอะไรมา อาจต้องใช้เวลาน้อย แล้วพี่กัณฑ์ก็จะค่อยๆ เล่าเรื่องของแพรวกับแม่ให้ฟัง”

พูดถึงตรงนี้เหมือนแพรวก็อะไรขึ้นมาได้ หันมาหา กัณฑ์

“แล้วพ่อละคะพี่กัณฑ์ พ่อของแพรวยังอยู่ไฉ่มัยคะ ไม่มีป้ายหลุมศพพ่อที่ข้างๆ แม่” เหมือนแพรวถามอย่างกระตือรือร้น แต่เมื่อเห็นแววตาของ กัณฑ์เธอก็ยิ้มค้าง “พ่อแพรวตายแล้วเธอคะ”

“ยังจ๊ะ” เรื่องนี้กัณฑ์ยังไม่อยากให้เหมือนแพรวจำได้ เพราะมันคือจุดเริ่มต้นของความเจ็บปวด

“ค่อยๆ เล่าออกหน่อย แล้วพ่อแพรวอยู่ไหนคะ พ่อเป็นใคร ทำงานอะไร

คะ” พอถามออกไปก็ทำให้เธอนึกอะไรได้อีก “พูดถึงทำงาน แพร่มิงานทำมัยคะ หรือแพรเป็นแม่บ้านให้พี่กัณฑ์เลี้ยงอย่างเดียว”

“มีจ๊ะ น้องแพรมิงานทำ” กัณฑ์รู้สึกโล่งใจที่เหมือนแพรเป็นฝ่ายตั้งคำถามใหม่ ทำให้เขาเลี้ยงที่จะพูดถึงพ่อของเธอ “น้องแพรเป็นเจ้าของร้านดอกไม้ที่ชื่อว่า...”

“เหมือนแพร?”

หญิงสาวพูดออกมา ภาพป้ายร้านดอกไม้ผุดขึ้นในหัวเธอ

‘Muean Phrae Flower House’

ภาพต่อมาที่เธอเห็นคือกัณฑ์ยืนอยู่ที่หน้าร้านมีผู้หญิงคนหนึ่งคล้องแขนเขา ผู้หญิงที่ตอนแรกเธอคิดว่าเป็นตัวเอง เพราะสายตาก็มองผู้หญิงคนนั้นทำให้คิดอย่างนั้น เขามองผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ ด้วยแววตาของผู้ชายที่กำลังมองผู้หญิงที่เขารักมาก

ผิดแต่ตรงที่ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่เธอ...

คำถามที่ตามมาคือผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกัน...

ใครที่เธอยังไม่รู้ชื่อ แต่ใครคนนั้นก็ทำให้เธอรู้สึกเจ็บในอก...

“น้องแพร...” กัณฑ์เห็นอาการหน้าเสียของน้องจึงรีบเข้าไปกุมมือเธอไว้แล้วถามด้วยความห่วงใย “เป็นอะไรคะ รู้สึกไม่ดีเหรอ เหนื่อยหรือคะ... แล้วทำไมตัวเย็นอย่างนี้ล่ะ ไหนจะหน้าซีดอีก”

“ไม่เป็นอะไรจริงๆ ค่ะ” ความห่วงใยของกัณฑ์ทำให้เหมือนแพรรู้สึกดีขึ้น แววตาที่เขา มองอาจไม่ได้เหมือนแววตาที่เขามองผู้หญิงปริศนาที่เธอเห็นในความทรงจำ แต่ก็ช่วยไล่ความเจ็บแปลบก่อนหน้านี้ไปได้ ใจหนึ่งเธออยากถามว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร แต่ไม่รู้จะเริ่มถามตรงไหน จึงเลือกที่จะมองข้ามไปก่อน

“ไม่เป็นไรแน่นอน” เธอยามขณะยกมือแตะแก้มนวล น้องพยักหน้าให้ “โอเค แต่ถ้ารู้สึกแยก็รีบบอกพี่นะ...คุยกับแม่เสร็จแล้วใช้มัย...งั้นเรากลับบ้านกันนะ ออกมาข้างนอกนานแล้ว”

“ไปร้านดอกไม้เหมือนแพรก่อนได้มัยยะ”

“ไว้วันหลังนะ วันนี้ต้องกลับไปพักแล้ว”

หญิงสาวสายหน้าไม่ยอม อ้าปากจะแย้ง แต่กัณฑ์รู้ทัน ก็มลงจูบริมฝีปากบาง ทำเอาเธอตาโตตกใจเมื่อหลบไม่ทัน

“ไม่เอาละ ไม่อแงนะ ไว้วันหลังพี่ค่อยพาไป ตอนนี้อยากกลับบ้าน...อะไร? หน้าคว่ำใส่พี่ทำไม”

คนโดนถามไม่ตอบแต่ทำหน้าคว่ำใส่ เหมือนจะบอกว่าเขารู้อยู่แล้วว่าเธอโกรธอะไร

“เรื่องจูบเมื่อกี้เธอ ทำไมละ ปกติพี่ก็จูบน้องแพรแบบนี้ จำไม่ได้หรอกนะ เมื่อก่อนถ้าพี่กัณฑ์จูบน้องแพรแบบนี้ น้องแพรก็จะจูบแก้้มพี่กลับนะ หรือว่าอยากจูบกลับพี่ก็ยิ่งโอเคนะ เอามั้ยคะ”

กัณฑ์เอ็นดูคนหน้าคว่ำว่า ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้รวบมือเธอได้ก็พาเดินนำกลับไปที่รถ การขโมยจูบน้องได้ทำให้เขาอารมณ์ดี ยิ้มไม่หุบ เรียกว่าหุบยิ้มไม่ลงคงจะถูกกว่า

“คราวนี้ยอมให้ ถ้าคราวหน้าทำอีก...แพรจะตบสวนเลย” พุดไม่ดังเหมือนบ่นกับตัวเอง แต่กัณฑ์ได้ยิน เขาทำตาโตอย่างไม่อยากเชื่อ เพราะเหมือนแพรคนเดิมไม่มีทางพูดอย่างนี้กับเขา “ไม่เชื่อเธอคะ ถ้าไม่เชื่อก็ลองดู!”

ใครบางคนเริ่มหน้าซีดกับท่าทางซึ่งซังเอาจริง เพราะไม่เคยเจอโหมดโหดของเมียรักที่ปกติแล้วเธอจะเป็นสายอ่อนหวาน เมื่อก่อนยังเคยคิดว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ดูต่างจากพ่อของเธอนัก แต่พอเห็นสีหน้าเธอตอนนี้เริ่มเห็นเค้าลางความยุ่งยาก

งานเข้า...เสียแล้ว